

Seguretat laboral
**El fum encara envaeix
el sector de l'hostaleria**
A FONS PÀGINES 1 a 3

Peru Sasia
**"La banca ètica finança
accions socials positives"**
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N182

5 de maig de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Arrenca la campanya dels
mocadors vermells contra
el racisme **Pàg. 8**

Les mobilitzacions eviten que tres centres es quedin sense batxillerat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Després de la Marxa per l'Ensenyament, el Departament d'Educació fa públic que no eliminarà aquests estudis a tres centres del Raval, Nou Barris i Sants

ALBERT GARCIA

La vuitena planta de l'edifici sindical de la Via Laietana està en litigi i l'Estat, finalment, l'ha cedida a CC00, tot i que la CGT la reclamava des de fa anys.

L'1 de Maig anticapitalista passa a l'acció

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

enguany la celebració del dia del treball va viure una jornada d'ac-

ció més intensa que en d'altres ocasions. A Barcelona, la manifestació de la Campanya contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi va aplegar

prop de 4.000 persones i va donar pas a l'ocupació d'un hotel de luxe ubicat al passeig de Gràcia. Les protestes de Girona, València i Terrassa també

van prendre un marcat caire combatiu. La processó unitària de CC00 i UGT va reunir unes 1.700 persones segons l'agència EFE.

La violència estatal assola Mèxic

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 24 i 25

Barbara Zamora, advocada defensora dels drets humans,

manifesta que, a Mèxic, es viu una guerra contra la població i no contra la delinqüència. Els militars mexicans maten gent cada dia.

El circ social és una eina de transformació

EXPRESSIONS · PÀGINA 26

L'Ateneu Popular de 9 Barris és un espai que acull i genera un

gran nombre de propostes socio-culturals relacionades amb la transformació social i una d'elles pren forma amb el circ.

L'empresa del tramvia finança la consulta de la Diagonal per poder fer negoci

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Empreses integrades a la UTE del TRAM pretenen aconseguir adjudicacions multimilionàries amb la remodelació de l'avinguda Diagonal.

El Túnel del Cadí va costar 106 milions d'euros i ja n'ha generat 315

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Tres agents de la Divisió d'Informació són imputats pel robatori d'objectes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Un jutjat de Barcelona els crida a declarar com a inculpats en una vista durant la qual van respondre les preguntes de l'acusació des de darrere d'una bambolina que els tapava la cara.

, estirant del fil

BARCELONA · LES PROTESTES ACABEN AMB UNA QUARANTENA DE PERSONES IDENTIFICADES PER LA POLICIA I AMB UNA DETINGUDA

L'1 de Maig anticapitalista responsabilitza la banca de la crisi i ocupa un hotel de luxe

CGT, CNT, IAC i Intersindical es manifesten al matí. CCOO i UGT reuneixen 1.700 persones segons l'Agència EFE i 50.000 segons l'organització. A València i a Girona creix la participació

BRUNA MARTOS

De dalt a baix, les fotografies mostren les manifestacions de Girona i Terrassa

A Barcelona, les manifestants, un cop finalitzada la marxa, ocupen l'hotel Mandarin Oriental, situat al passeig de Gràcia

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La marxa anticapitalista, que des de fa tretze anys recorre el centre de Barcelona durant la tarda de l'1 de maig, enguany va prendre forma d'acció directa de denúncia contra el repartiment desigual de la riquesa. Prop de 300 persones van protagonitzar l'ocupació dels salons luxuosos i opulents de l'hotel Mandarin Oriental, ubicats al passeig de Gràcia, just davant la seu de la Borsa. Es tracta de l'establiment hotelier amb les habitacions més cares de la ciutat: dormir-hi una nit pot arribar a costar 8.000 euros, l'equivalent al sou que cobren algunes persones durant tot un any. La plantilla que treballa a l'hotel va mostrar un cert ner-

300 persones ocupen l'hotel Mandarin Oriental, on dormir-hi una nit pot arribar a costar 8.000 euros

visosisme i va vetllar per protegir els objectes ornamentals caríssims que hi ha exposats a la majoria de racons de l'edifici. Tot plegat no va ser necessari, ja que la protesta només volia denunciar l'existència d'aquesta instal·lació

de luxe extrem al centre de la ciutat, mentre un 60% de la població barcelonina té sous per sota dels 1.000 euros mensuals. Van desplegar banderoles i cartells mentre cridaven a l'uníson "A-anti-anticapitalistes!". L'accés al Mandarin Oriental es va materialitzar mitjançant una veritable burla del dispositiu policial dels Mossos d'Esquadra, que s'estenia per gran part del passeig de Gràcia. Els agents es van haver de rendir davant uns fets consumats i es van limitar a esperar que el gruix de manifestants abandonés voluntàriament l'hotel. La sortida es va fer enmig dels aplaudiments del miler de persones que encara esperaven a l'exterior, 20 minuts més tard. L'actitud policial, un cop la gent va haver sortit del recinte luxós, va patir un canvi substancial. Els furgons d'antidisturbis van fer batudes pel barri del Raval i el sud de l'Eixample, van aturar suposades manifestants i les van escorcollar i identificar. Una d'aquestes persones va ser detinguda sota l'acusació d'un delicte de desordres públics, va ser traslladada a la comissaria de Les Corts i va quedar en llibertat l'endemà al matí.

4.000 persones contra l'Europa del capital

La marxa que va desembocar en aquesta acció havia partit de la confluència entre la Via Laietana i l'avinguda de la Catedral dues hores abans. S'hi van aplegar prop de 4.000 persones i estava convocada per la Campanya Unitària Contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi. Els blocs

Deshotelar Barcelona

David Bou

La construcció o projecció de nous establiments hotelers ha esdevingut una amenaça per la vida quotidiana del veïnat del centre de Barcelona i, al mateix temps, ha potenciat el teixit associatiu i la mobilització social dels barris que s'han vist afectats per aquest fenomen. Darrerament, al barri Gòtic, s'han aconseguit dues victòries contra els plans de construcció d'hotels de luxe. La primera d'elles ha estat possible gràcies a la feina dels col·lectius que formen l'Espai Social Magdalenes, que tot i que va ser desallotjat a principis d'abril, ha aconseguit que el districte derogués la llicència d'obres -sense possibilitat de tornar-la a demanar- concedida a Hotels Ca-

principals estaven configurats per sindicats com la IAC, la Intersindical i la CNT. També hi havia organitzacions polítiques com Revolta Global o En Lluita, l'Espai de l'Esquerra Independentista del Barcelonès, assemblees de suport a les persones migrades sense papers i a les persones aturades, grups i assemblees de barri, comitès locals contra la crisi i centenars de persones a títol individual. Durant el recorregut, es va fer una aturada davant del Palau de la Música per denunciar el doble raser de la justícia i la permissivitat amb els lobbies de poder econòmic

talonia de manera irregular perquè transformés la finca en un hotel de luxe. L'altre cas ha estat la suspensió de la tramitació urbanística de l'hotel que es pretenia construir al carrer Sant Pere Més Alt -davant el Palau de la Música-, gràcies a l'escàndol de corrupció que es va destapar arran de la detenció de Felix Millet. Posteriorment, la nova direcció del Palau va fer pública la seva decisió de renunciar al projecte. Tot i l'esperança que, en alguns casos, desperta l'assoliment dels objectius entre les entitats opositores a aquest tipus de projectes, en d'altres ocasions, l'oposició veïnal no ha aconseguit aturar la construcció d'establiments hotelers. Aquest és el cas de l'Hotel Vela -al barri de la Barceloneta-, aixecat gràcies a un procés irregular i a una interpretació dub-

arran del cas Millet. Després es va transitar fins a les portes de la Borsa de Barcelona, on es va cremar un gran bitllet d'euro i es va assenyalar la banca i les entitats financeres com a veritables culpables de la crisi i la precarització de les vides de la classe treballadora, sota el crit "Que la crisi la paguin els rics". Un cop desconvocada la marxa, es va produir l'ocupació de l'hotel de luxe.

Les xifres de CCOO i UGT

La manifestació institucional de la diada del Primer de Maig del matí, convocada per CCOO i UGT i presidida per

tosa de la llei de costes per part de l'administració local, o el de l'Hotel Barceló Raval, símbol del procés gentrificador que viu aquest entranyable barri barceloní. L'entrada en vigor d'un nou pla d'usos per Ciutat Vella, amb una vigència de quatre anys, inclou la prohibició d'obrir més hotels i pisos turístics, tot i que amaga la mobilitat de llicències com a via d'escapament dels negocis turístics i especulatiu. La pressió veïnal ha aconseguit guanyar temporalment la batalla al lobby hotelier, però el problema comença a traslladar-se a d'altres indrets de la ciutat. A hores d'ara, la Universitat Lliure de la Rimaia continua lluitant contra el perill de desallotjament que pesa sobre ella, ja que el propietari de l'edifici té la intenció de construir-hi un hotel.

representants governamentals com Jordi Hereu, Miquel Iceta, Jordi Miralles o Joan Herrera, va aplegar una xifra molt inferior de manifestants respecte les convocatòries anteriors. El sistema de recompte informàtic dissenyat recentment per l'Agència EFE va concloure que hi havia 1.700 persones, tot i que les centrals sindicals van donar la dada de 50.000. La Guàrdia Urbana de la ciutat en va comptar prop de 10.000. Més enllà de les dades de participació exactes, el volum que ocupava la marxa no arribava a la llargada de dues illes de cases.

El primer de maig és l'únic dia veritablement universal de la humanitat sencera, l'únic dia on coincideixen totes les històries i totes les geografies, totes les llengües i les religions i les cultures del món; però als Estats Units, el primer de maig és un dia qualsevol. Aquest dia la gent treballa normalment, i ningú, o gairebé ningú, recorda que els drets de la classe obrera no han brotat de l'orella d'una cabra, ni de la mà de Déu o de l'amo. Després de la inútil exploració de Heymarket, els meus amics em duen a conèixer la millor llibreria de la ciutat. I allí, per pura curiositat, per pura casualitat, descobreixo un vell cartell que està com esperant-me, ficat entre molts altres cartells de cinema i música rock. El cartell reproduïx un proverbi de l'Àfrica: "Fins que els lleons no tinguin els seus propis historiadors, les històries de cacera seguiran glorificant al caçador".

La desmemòria, Eduardo Galeano

, estirant del fil

València i Girona

Enfortim el treball solidari, tombem el capitalisme va ser el lema que va encapçalcar les mobilitzacions de l'1 de maig a Girona. La convocatòria, firmada pels sindicats CGT, COS i IAC, amb el suport de la Plataforma contra la Crisi i la Xarxa d'Economia Solidària, va aplegar prop de 150 persones, que es van manifestar pel centre de la ciutat. Amb consignes a favor d'una vaga general i contra la futura reforma laboral, la mobilització va transcórrer sense cap incident i es va desconvocar després de llegir el manifest.

A Terrassa, la marxa va acabar a la seu de la Cecot, on es va denunciar la manca de serveis socials

Milers de persones van eixir al carrer en una de les convocatòries del Primer de Maig més massives dels últims anys a la ciutat de València. La manifestació tenia dues parts ben diferenciades; per un costat, UGT i CCOO -que reunien la majoria de manifestants- i, per l'altre, les organitzacions anticapitalistes -Coordinadora Obrera Sindical (COS), CNT, CAT, PCPE o CGT-, que van reunir centenars de treballadors als seus blocs respectius i les associacions de persones migrades i exiliades polítiques (de Colòmbia i el Sàhara occidental).

A Tarragona i Lleida, les marxades van ser menys concorregudes que en edicions anteriors, tot i que van aplegar diversos centenars de manifestants.

Primer de Maig combatiu a Terrassa

Feia temps que la ciutat no vivia un 1 de maig com el que es va a celebrar enguany a Terrassa. L'Assemblea Popular de Terrassa -que ha atret al seu si associacions veïnals, de migrants, persones aturades i col·lectius anticapitalistes de la ciutat- va convocar la sortida de la manifestació a la plaça de Ca n'Anglada, un barri obrer i amb un percentatge alt de població migrada. La mobilització estava encapçalada pel lema *Per un primer de maig combatiu davant la crisi* i, comptant el veïnat que s'hi va afegir, va arribar al centenar de persones. Durant la marxa, enmig de l'expectació de la gent, es van cridar eslògans com "Nadiu o estrangerà, la mateixa classe obrera" o "Primera, segona, tercera generació: tots i totes filles de la immigració", a més de fer al·lusions a l'alcalde de la ciutat, Pere Navarro. A l'avinguda Barcelona, les manifestants van desplegar una pancarta amb el lema *Que la crisi que la paguin els rics* a unes obres aturades per la crisi. La marxa va acabar davant l'edifici de la Cecot, una de les patronals catalanes més fortes i, per tant, responsable de bona part de la política laboral que s'impulsa a Catalunya, en una comarca -el Vallès Occidental- on l'atur supera les 70.000 persones. A la seu de la Cecot, les manifestants van penjar tres pancartes per denunciar la manca de serveis socials bàsics i els culpables de la crisi.

BARCELONA · LA CGT ACABA L'1 DE MAIG DEFENSANT EL SEU LOCAL DAVANT L'EXPANSIONISME DE CCOO

Barricada a la vuitena planta

David Fernández

estirantdelafil@setmanaridirecta.info

La Confederació General del Treball (CGT) va acabar la diada internacional del treball amb una mobilització singular no prevista a Barcelona: la defensa dels seus locals, a la novena planta de la Via Laietana, amb el rerefons del conflicte sobre l'ús del patrimoni sindical acumulat i la intenció declarada de CCOO de fer-se amb totes les plantes de l'edifici de la Via Laietana, amb el beneplacit tàcit del Ministeri de Treball.

El conflicte es remunta a la Setmana Santa passada, quan les plantes 7 i 8 de l'edifici històric van quedar buides per la mudança de la UGT a la seva nova macro-seu, situada a la rambla del Raval. Sense cap autorització prèvia per part del Ministeri de Treball, CCOO va començar a ocupar totes dues plantes, va aixecar murs, va fer obres -que han estat denunciades davant la Guàrdia Urbana- i va tapiar la sortida d'incendis de què disposava la CGT; unes reformes que semblaven més "una fortificació militar que un local sindical", segons rebla un comunicat de la central anarcosindicalista que denuncia la *tupinada* conjunta de CCOO i el Ministeri de Treball. Finalment, però, els bombers van obligar CCOO a desbloquejar la sortida d'incendis.

Enmig d'un galimaties burocràtic irressolt i davant els incompliments ministerials prolongats, la CGT va decidir passar a l'acció i ocupar la vuitena planta el dia 1 de maig. Des del 26 de novembre de 2007, el Ministeri de Treball s'havia compromès a atorgar-los 2.870 metres quadrats, però avui només en tenen 1.000. Quatre dies abans, el 27 d'abril, el Ministeri de Treball els havia informat que la vuitena planta no s'havia atorgat a ningú i que la cessió d'ús no es resoliria fins el

El Ministeri de Treball s'havia compromès a atorgar a la CGT 2.870 m2, però avui només en té 1.000

mes de setembre, en el marc de la Comissió Consultiva sobre Patrimoni Sindical. Però, la matinada del 2 de maig, efectius dels Mossos d'Esquadra es van presentar a la vuitena planta de l'edifici i van demanar que la desallotgessin. La CGT va exigir la documentació pertinent i, sorprenentment, la policia catalana va mostrar una resolució del Ministeri, datada el 29 d'abril, on es concedia la vuitena planta a CCOO i no es feia cap menció a la titularitat de la setena. Davant l'ordre d'adjudicació ministerial, la CGT va abandonar la vuitena planta i es va fer forta a la novena, on ha estat fent

ALBERT GARCIA

Vista de l'interior de la planta vuit, precintada per part dels Mossos d'Esquadra

guàrdia aquestes darreres nits davant el risc que "l'expansionisme de CCOO" es pugui consumir.

El conflicte, que ha mobilitzat el sindicat els dies 1, 2 i 3 de maig i ha implicat concentracions i talls de trànsit a la Via Laietana, ha desvetllat que CCOO ha fet totes les gestions necessàries per intentar quedar-se amb tot l'edifici, amb l'excusa de la reforma integral de la façana, però amb la clara voluntat de desallotjar la CGT. El dimenge 2 de maig, CCOO va arribar a dir al secretari general de la CGT Catalunya que també els farien fora de la novena planta.

El deteriorament real de la façana -l'any 2006, un desprement va ferir un vianant- i la desatenció ministerial de la seva reforma són les excuses formals adduïdes sobre un edifici -inaugurat el 1922, antiga seu de la Caixa Mútua Popular i exponent del noucentisme urbanístic inspirat en l'arquitectura comercial dels EUA- que té la façana protegida i que el Ministeri ha intentat vendre infructuosament en reiterades ocasions. Al mateix comunicat on es denuncia la prepotència de CCOO, la CGT responsabilitza directament Enrique Heras, subdirector general de Coordinació i Relacions Institucionals del Ministeri de Treball i responsable de patrimoni sindical, de la situació viscuda. La transferència definitiva de la titularitat del patrimoni sindical és una tasca governamental pendent de resolució des del llunyà 1984.

Cal recordar, també, que CCOO no manté cap relació institucional amb la CGT des del desembre de 1999, amb motiu de les jornades *Trenquem el silenci*, durant les quals van ocupar la seu de CCOO unes hores per denunciar la connivència burocràtica sindical amb les successives reformes laborals i els ulls clucs davant la creixent

ALBERT GARCIA

Assemblea de la CGT celebrada el 3 de maig per parlar de l'edifici sindical

precarietat laboral. Tot i que les jornades estaven convocades per una xarxa àmplia de col·lectius socials, CCOO va acusar directament la CGT d'estar al darrere de la protesta, amb un discurs criminalitzador.

CCOO al 22è, UGT al Raval

La situació encara és més paradoxal si tenim en compte que, properament, CCOO es traslladarà al districte del 22è, després d'haver arribat a un acord amb el Ministeri de Treball per la construcció d'un edifici -de titularitat municipal- a la confluència dels carrers Venèçuela, Provençals i Selva de Mar. L'operació immobiliària es farà a través d'una permuta amb el promotor que construeixi la nova seu.

A més, el 30 d'abril, es va inaugurar (amb la presència de José Montilla i Jordi Hereu) la nova seu de la UGT -de 9.000 metres quadrats- a la rambla del Raval, després d'una operació immobiliària no exempta de polèmica, ja que s'emmarca en l'operació especulativa de l'illa d'en Robador. Foment de Ciutat Vella SA va vendre els drets sobre la finca a l'Ajuntament, que els ha concedit a la UGT, una ope-

ració que la CGT ha qualificat de "regal de l'Ajuntament de Barcelona".

El conflicte palesa, un cop més, el tracte amb què l'Estat i els sindicats majoritaris garants de la pau social dispensen a la dissidència sindical i la voluntat de silenciar i minimitzar les crítiques contra la burocràcia sindical: 200.000 persones alliberades i 545.000 metres quadrats entre CCOO i UGT a tot l'Estat; unes subvencions anuals incrementades que, entre el gener de 2008 i el juny de 2009, van ascendir a 295 milions d'euros -49.000 milions de pessetes. Un altre símptoma de la deriva sindical que cal destacar de les darreres subvencions rebudes són els 300.000 euros atorgats pel govern basc a la UGT i CCOO per despeses d'instal·lacions de sistemes de seguretat a les seves seus. Mentre la CGT es mobilitza per defensar el seu patrimoni durant un Primer de Maig amb rerefons històric d'atur, CCOO cloïa la seva manifestació a la plaça del Rei oferint un càtering per 1.000 persones. Això sí, el menjar era de comerç just. Coses que passen, també, durant el Primer de Maig.

, impressions

Xavier Bohigas · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Nou tractat de reducció d'armes nuclears. Tot segueix igual... o pitjor

AQUIARA

ars actuals tenen una potència, aproximadament, d'unes 20 vegades la potència de la bomba que els EUA van llençar sobre Hiroshima i que va matar més de 140.000 persones de forma immediata a conseqüència de l'explosió. I els EUA i Rússia en tenen 10.000 cadascú! La capacitat destructora de cada país és enorme. La reducció que estipula el Tractat no disminueix de forma significativa la capacitat destructiva dels dos països.

Un avió bombarder B-52 comptarà com una sola arma nuclear, tot i que porta més de 20 bombes atòmiques

Hi ha un cinquè punt, tremendament important i tremendament greu, que els diaris no han comentat. Resulta que el nou Tractat té una nova metodologia per comptar les armes nuclears. Així, considera un avió bombarder com una sola arma nuclear, malgrat que porti diverses bombes atòmiques. El Tractat de Moscou, signat el 2002 i que també limitava el nombre d'armes nuclears, atribuïa a cada bombarder el nombre real de bombes que transportava. A partir d'ara, en canvi, es comptabilitzarà cada avió bombarder B-52 com una sola arma nuclear, però porta més de 20 bombes atòmiques.

És a dir, avui, tant els EUA com Rússia, sense fer res, tenen menys armes nuclears que ahir. I, per tant,

el nou tractat START de reducció d'armes nuclears serveix perquè els dos signants acordin tenir més bombes nuclears.

Ni els EUA ni Rússia no tenen cap intenció d'iniciar un procés de desnuclearització. És molt il·lustrativa la declaració de Robert Gates, secretari del Departament de Defensa nord-americà, que, entre altres coses, diu que les armes nuclears "són un pilar essencial en la seguretat". Està clar, si són un pilar essencial no hi renunciaran.

Per altra banda, l'administració Obama ha presentat un dels pressupostos en armes nuclears més grans de la història. La seva intenció és fabricar noves armes nuclears més potents i de dimensions més petites.

És xocant, però aquest acord de reducció d'armes nuclears permetrà que cada un dels dos països signants tingui més bombes nuclears que les que permetia l'anterior Tractat de Moscou, mentre ens fan creure que en tindran menys.

El nou Tractat té dos aspectes positius. En primer lloc, s'han restablert les relacions EUA-Rússia en matèria d'armament nuclear, relacions congelades i molt tibants en l'època Bush. En segon lloc, preveu la inspecció mútua. Això vol dir que s'inicia un període d'entesa. Entesa que, potser, preocuparà a tercers països.

Aquests dos països són absolutament hegemònics en matèria nuclear. Els arsenals dels EUA i Rússia junts representen el 95% de l'arsenal nuclear mundial. La reducció d'aquest armament només serà real quan aquests dos països iniciïn el desmantellament i destrucció de les seves armes. De moment, la desnuclearització del planeta està molt lluny.

Primers d'abril, els presidents de Rússia i dels EUA van signar el nou acord bilateral START de reducció d'armes nuclears. Els diaris van valorar aquest acord molt entusiàsticament, ens diuen que representa una reducció del 30% dels arsenals nuclears. I presenten l'acord com un nou èxit del president Obama. Després de fer una anàlisi més pausada del Tractat creiem que, en lloc d'entusiasme, ens hem d'omplir de preocupació.

Primer, la reducció fa referència únicament a armes estratègiques, no diu res sobre les armes tàctiques, les de més curt abast. Segon, el Tractat només parla dels caps operatius, és a dir, aquells que

estan muntats en les plataformes de llençament i només necessiten que es premi un botó per sortir

La intenció de l'administració Obama és fabricar noves armes nuclears més potents

disparats cap al seu objectiu. Tercer, no hi ha cap compromís per reduir les armes en reserva (les que

poden ésser utilitzades en un temps relativament curt). I quart, no hi ha cap compromís de destruir les armes excedents, les que estan desmantellades.

La qüestió de les armes de reserva no és pas intrascendent. Diversos organismes internacionals estan d'acord a assignar 2.790 caps nuclears estratègics operatius a Rússia i 2.200 als EUA. El nou Tractat fixa que cada estat podrà tenir com a màxim 1.550 caps estratègics operatius. Però els arsenals nuclears, si comptabilitzem els caps operatius i els de reserva, arriben fins a 13.000 caps nuclears en el cas de Rússia i a 9.400 en el cas dels EUA.

Cada una de les bombes nucle-

Eva Jiménez Gómez · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

L'estatut jurídic del periodista, en punt mort

L'estatus dels periodistes ha empitjorat en els últims anys. La concentració de diversos mitjans de comunicació a les mateixes mans, la irrupció de la tecnologia digital i, recentment, el descens de la inversió publicitària, han contribuït a la degradació de les condicions laborals i professionals dels informadors. Ningú no desconeix les conseqüències d'aquesta situació. Un professional en una situació precària té moltes més dificultats per exercir la seva feina de forma adequada, amb la qual cosa la qualitat del producte o

servei que ofereix es ressent. En el cas dels periodistes, una informació de baixa qualitat comporta una ciutadania desinformada i una democràcia més fràgil.

Els periodistes són conscients d'aquesta conjuntura i molts d'ells han buscat -i continuen buscant- solucions. Però no resulta fàcil. Molt esquemàticament, existeixen dues postures: la dels que defensen l'autoregulació (l'ètica aplicada per i per als professionals) i la dels que defensen una regulació jurídica. Podria afegir-se'n una tercera: la dels

Una informació de baixa qualitat comporta una ciutadania desinformada i una democràcia més fràgil

qui sobreviuen com poden i es resignen davant del moment que els toca viure. Apel·lar a l'ètica té molt sentit i sempre és necessari reforçar la responsabilitat moral, però suscita molt escepticisme entre els qui desitgen un canvi ràpid i eficaç. A més, resulta molt sospitós sentir parlar de moral a periodistes-directius-gestors que semblen defensar més la llibertat d'empresa que el dret dels ciutadans a una informació veraç.

I els que proposen la regulació jurídica de drets i deures dels infor-

madors no es posen d'acord. Les principals entitats periodístiques espanyoles es troben dividides després que el Congrés dels Diputats admetés a tràmit un projecte de llei d'Estatut del Periodista Professional el 2004. IU, ERC i ICV han tornat a presentar en aquesta legislatura un projecte similar denominat Proposició de llei del dret a la informació i de deures i drets dels informadors, però, sense el consens entre els professionals la seva admissió, i no diguem ja la seva aprovació, es revela una utopia.

Anna Fernández Montes · Membre de SETEM Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Enllaçant alternatives polítiques dels pobles

El Tractat fundacional de la Unió Europea (UE) es basa en els conceptes de Pau, Drets Humans i governança democràtica. La pràctica actual ens demostra que aquests principis han quedat en la retòrica i que, sota la bandera de la competitivitat, és el lucre econòmic el motor que mou la política exterior, i interior, d'aquest organisme internacional que ens agrupa. L'estratègia "Una Europa Global: competir en el món" (2006) proposa una completa desregulació dels mercats a favor de les grans corporacions europees i planteja com mecanisme principal per a arribar a els seus objectius la signatura d'Acords de Lliure Comerç (TLC) amb diferents

Centenars de col·lectius es mouen per a construir una altra realitat

regions i països del planeta. Aquesta estratègia neoliberal s'està duent a terme a costa dels Drets Humans i la sobirania política dels pobles empobrits i de les comunitats exploses de la globalització econòmica. Som moltes les persones i col·lectius que ens oposam a aquestes polítiques. La Xarxa birregional Europa, Amèrica Llatina i Carib Enllaçant Alternatives és una agrupació de resistències que treballa coordinadament entre els continents europeu i llatino-americà. Cada dos anys, coincidint amb la cimera oficial de caps d'Estat UE-Amèrica Llatina, s'organitza una trobada alternativa dels pobles.

Enguany, ja que l'Estat espanyol ostenta la Presidència de la UE fins al juny, celebrarem la IV Cimera i Tribunal Permanent dels Pobles a Madrid, del 14 al 18 de maig.

La xarxa birregional Enllaçant Alternatives i totes les organitzacions i col·lectius que han confiat i treballat per a la IV Cimera dels Pobles a Madrid fos una realitat, sabem que aquesta és complexa, i els interessos dels diferents actors que la formen sovint no convergeixen. És per això que la construcció col·lectiva no té un pla de ruta definit, va prenent donant forma en el calidoscopi que formem entre totes. I la IV Cimera i Tribunal permanent dels Pobles és un pas més en aquesta construcció. Aquest és un dels motius per els que no hem volgut anomenar-la "contracimera": no només volem oposar-nos clarament al model

neoliberal i a la primacia dels valors econòmics per sobre de qualsevol altra consideració, volem mostrar que existeix una altra manera de fer política. Política entesa com a gestió de la societat. Des dels camps de treball més diversos, des de la sobirania alimentària, passant per la denúncia de les violacions de Drets Humans, les alternatives al lliure comerç... un mateix enfocament ens uneix en la proposta d'un món diferent: les persones, el desenvolupament i els Drets Humans per davant de tot. Repensant entre tots els pobles què entenem per desenvolupament, assumint que no existeix una definició universal.

La IV Cimera dels Pobles és l'espai de coordinació de col·lectius i moviments d'Europa, Amèrica Llatina i Carib que s'oposen a les polítiques de lliure comerç que imposa la UE,

una trobada per a potenciar les resistències i lluites per a una integració regional solidària, equitativa i escollida pels pobles.

El Tribunal dels Pobles que es desenvoluparà paral·lelament, jutjarà 40 casos de violació de Drets Humans per part de les empreses transnacionals europees a Amèrica Llatina, i la complicitat de la UE. El dictamen i la declaració amb les conclusions de la Cimera són públics, i Enllaçant Alternatives utilitza aquests documents com a material d'incidència política davant la Comissió Europea, governs i parlaments nacionals i locals, fent d'altaveu de les demandes de la societat civil organitzada.

Aquesta societat civil es compon de centenars de col·lectius i de totes les persones, com tu, que es mouen per a construir una altra realitat.

. EL CIGALÓ

"Cridar en veu alta el que tenen dins pot servir per canviar les coses"

Bernat Sorinas treballa de cuiner i cambrer i es passa la majoria del temps a la ciutat, somiant amb les muntanyes. Molt lligat al moviment hip hop, treballa al col·lectiu organitzador de la Cosa es Mostra i participa en diverses 'mogudes' com UHF Crew o l'FTP Crew.

Meritxell Guàrdia

Cultura hip-hop o *underground*? Les dues coses! Per nosaltres, el hip hop *underground* és aquell que segueix al barri, que no ha marxat a les discoteques o als cotxes *tunejats*. **Què és i com neix la Cosa es Mostra?** La Cosa es Mostra neix al barri antic de Manresa i s'intenta reproduir per tots els carrers que ens envolten. És una plataforma de difusió del hip hop i la nostra manera d'apropar-nos a la gent que no està tan ficada en aquest món. **I com està anant?** Bé. Molta pena esta fent cosetes, posant-hi il·lusió. Pensen que cridar en veu alta el que tenen dins pot servir per canviar les coses. A més,

s'ha sumat que ara tenim mitjans per difondre i llocs on tocar. Això fa que la gent es motivi més i faci més coses.

El hip hop fa una funció social?

Sí, almenys el que fem nosaltres. Molta pena podria quedar-se al barri, bevent *birra* i fumant *canuts*, però amb el hip hop tenen una via d'escapament i un somni.

Com repercuteix aquesta funció social?

La majoria de rapers de Manresa són gent del barri, les estan passant fotudes, no tenen *curro*, no tenen papers, el sistema educatiu no els motiva, etc. Tots aquests problemes els plasmen a les seves lletres, és una forma de buidar-se a nivell personal i, per altra banda, una denúncia constant a un món egoista i capitalista que ens ofega.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Carta oberta a l'alcalde de la ciutat de Barcelona

Lluís de Gibert i Atienza,
Barcelona

Sr. Hereu, Alcalde de Barcelona, Sóc professor de l'Institut Miquel Tarradell i li escric en representació de la Comunitat Educativa del Raval per tal de fer-lo participi de la gran preocupació que hi ha al nostre barri per la decisió del Consorci d'Educació de Barcelona de suprimir el batxillerat a l'Institut Miquel Tarradell. És per això que ens adreçem a vostè públicament. Com probablement recordarà, ja vàrem intercanviar algunes paraules, en relació a aquesta qüestió, la tarda de la diada de S. Jordi, a la Rambla del Raval. Aleshores, vostè es va mostrar sensible a les nostres inquietuds. Vostè coneix millor que ningú la situació socioeconòmica del nostre barri, així com l'alt risc d'exclusió social que pateix, una exclusió social que encara pot agreujar-se més en la població jove. LIES Miquel Tarradell, amb ràtios que s'apropen al 98% d'alumnat immigrant, porta treballant des de que va obrir portes l'any 1996 per tal d'acollir, integrar i orientar als nois i noies del barri, amb la voluntat i el desig que en un futur proper tots ells puguin desenvolupar-se amb naturalitat i amb igualtat de condicions dins la nostra societat. La nostra feina, tot i que estimulador, no és en absolut fàcil. Els ingredients que la fan possible són la il·lusió, l'esforç, la dedicació i el treball col·lectiu, sempre en sintonia amb la xarxa associativa i les entitats del barri. En aquest sentit, recordar-li que el nostre centre va ser distingit amb el Premi Catalunya Educació 2005 per "les experiències d'innovació pedagògica que duu a terme, un bon exemple de com resoldre amb èxit l'escolarització de l'alumnat novvingut malgrat les dificultats de l'entorn", segons es recollia en l'acte de lliurament. Per sorpresa de tots i totes nosaltres i de tot el barri, el Departament d'Educació i el Consorci d'Educació de la ciutat de Barcelona, ens han comunicat la decisió de suprimir els estudis de batxillerat en aquest centre. Una decisió que justifica en base a criteris de rendibilitat economicista, que no tenen en compte ni l'estructura social del barri, ni la tipologia de l'alumnat, ni les seves necessitats educatives. De la mateixa manera que a vostè a la Comunitat Educativa del Raval no ens agrada l'economia que s'aprofita de Ciutat Vella. Pensi, Sr. Alcalde, que la vinculació afectiva i la cohesió que s'assoleixen aquest centre és justament el que permet motivar, animar i tutelar el progrés educatiu de l'alumnat, un progrés que minvarà molt i molt si aquest alumnat ha de canviar de centre per seguir els estudis. No es tracta tant de la separació física en quant a distància, es tracta de la separació afectiva i relacional en un alumnat força mancat d'aquests estímuls. Pensi també en la importància que qualsevol família de la nostra ciutat li dóna al fet que els seus fills puguin seguir els estudis en un mateix centre. Aquesta importància en el cas del Raval es multiplica ja que al nostre alumnat el que menys li convé és perdre el referent afectiu per tornar a començar denou en un altre centre. La ciutat és de tots i la construïm entre tots. És per això que ens dirigim a vostè com Alcalde de la nostra ciutat i com a responsable, que ho és juntament amb el Departament d'Educació, del Consorci d'Educació de Barcelona, per tal que atengui aquestes reflexions. Altres alcaldes, com ara el de l'Hospitalet de Llobregat o el de Montcada i Reixac, ho han fet, intercedint davant el Departament d'Educació i aconseguint la paralització d'aquestes mesures en els seus municipis. Nosaltres, Sr. Alcalde ni volem ser menys ni ens ho podem permetre. En les seves mans està aconseguir pel jovent del Raval una atenció educativa que tingui en compte la seva singularitat.

. EDITORIAL

Recuperar el carrer

La setmana passada, es van viure dues reivindicacions que van recuperar el carrer com a espai de trobada i expressió directa: la Marxa per l'Ensenyament i el Primer de Maig combatiu. L'asfíxia repressiva a què ha estat sotmesa la metròpoli barcelonina, amb ordenances cíviques i limitacions del dret de manifestació, va ser desbordada i, a més, amb alegria i convicció. Després de l'ocupació simbòlica de l'hotel Mandarin Oriental per part de tres-centes persones, l'Ajuntament de Barcelona va manifestar que era intolerable una expressió d'aquesta mena, ja que -segons argumentava l'ens municipal- es desbordava la convivència a l'espai públic. El fet que el consistori confongui un hotel privat amb la via pública no ens hauria de sorprendre, ja que sovint ha confós la via pública amb un negoci privat. La imatge d'un antidisturbis que demanava disculpes al gerent de l'hotel Mandarin Oriental mentre,

paral·lelament, insultava i amenaçava un vianant que li reprimonia la seva contundència excessiva parlava per si sola. Potser és aquest el camí que cal seguir i resulta que caldria assenyalar amb noms i cognoms els actuals gerents de la via pública, que no són precisament els polítics escollits a les conteses electorals, sinó que més aviat s'ubiquen als lobbies més opulents, amb despatx al Círculo Equestre, el Cercle d'Economia o la Cambra de Comerç. Són, precisament, els mateixos que ara es disputen el pastís del negoci de la remodelació de la Diagonal i ho disparen tot plegat de procés participatiu i democràtic. Una cosa és clara, la recuperació del carrer com a espai lliure i gratuït d'expressió i com a col·lectivització de la lluita és un pas imprescindible per aconseguir fer més passos. Més enllà de les pors, les sancions i les multes. No cal demanar permís per poder parlar, cridar, cantar, caminar i denunciar.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Silenci, si us plau

Arnau López i Andreu
directa@setmanaridirecta.info

Augment, cada dia, de les persones a l'atur? Silenci, si us plau. Desnonaments de famílies que no poden pagar les hipoteques? Silenci, si us plau. Demandes d'empresaris d'abaratiment de l'acomiadament? Silenci, si us plau, i deixem-los fer. Augment de la precarietat en el món laboral? Silenci, si us plau, i ningú en contra. Denunciar aquelles persones que no tenen els papers en regla i *gosen* empadronar-se per tenir accés, per exemple, a la salut pública? De silenci, res i tothom a denunciar el seu veí. Aquest és el cercle de la crisi econòmica, moments de qüestionament del sistema econòmic que ens ha dut a la situació actual. Són aquests moments, on la confrontació ha d'afavorir un canvi en la relació de forces pel que fa a la conformació

d'un nou model social. I què ens trobem? Doncs en aquest Estat on vivim, amb uns sindicats majoritaris que són dels menys combatius i més pactistes de l'entorn, que van pactar la precarització del mercat laboral juvenil mitjançant les ETT i que tan sols es mobilitzen per un augment de sou, però mai de forma contundent per retallades dels drets socials. Sense ànims d'ofendre els i les afiliades de base, la situació és per sortir al carrer de forma combativa, plantant cara a aquest govern que, tot i dir-se d'esquerra, du a terme les mateixes polítiques econòmiques que el PP. Aquest Primer de Maig, hem vist que, a altres països, les manifestacions han estat multitudinàries i combatives, mentre aquí, aquests sindicats majoritaris es mobilitzen contra la crisi, però són incapaces de qüestionar el govern actual, arran del seguidisme polític que practiquen. És moment de plantar cara des de

les organitzacions de base, com es va veure a la manifestació unitària alternativa de la tarda i deixar de banda uns sindicats que en el passat van representar quelcom, però que, actualment, són els apagafocs del sistema econòmic, polític i social entès com a capitalisme. I hem de treballar plegats des de la perspectiva combativa i de classe i deixar de banda la fragmentació de la nostra realitat que pretén l'enemic amb la generació de múltiples identitats en l'espèctre de la lluita social per minvar la nostra força. El racisme i la xenofòbia dels discursos i de les polítiques econòmiques actuals són un exemple de la persecució i l'agressió cap a la classe treballadora. Aquest és l'Estat espanyol democràtic que permet que la classe política generi discursos i pràctiques que neguen l'accés a la sanitat a una part de la població, mentre els sindicats majoritaris pacten noves retallades socials.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem celebrat el quart aniversari amb un concert a la Farinera del Clot. Va venir moltíssima gent i estem molt agraïdes pel suport que ens heu mostrat. Però va venir tanta gent que alguna no va poder entrar al concert per falta d'aforament i, per això, a aquestes persones els demanem disculpes i les animem a venir més d'hora al proper concert.

D'altra banda, volem agrair a la Farinera, el Brot, els músics i a tota la gent que ens va ajudar a fer que la festa fos un èxit.

A partir d'ara, enfilem la recta final del primer lustre de la DIRECTA. Es pot dir que, amb cinc anys de durada, un projecte ja està consolidat? Doncs, potser sí, però nosaltres volem ser prudents i seguir-vos animant a renovar la vostra subscripció i a cercar-ne de noves. Només així, creixent fins arribar a un número de subscripcions que faci sostenible el projecte, podrem dir que la DIRECTA està estabilitzada i que tenim sermanari per molts anys.

Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANTHONY GARNER

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA
Albert García

IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal

CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano

PUBLICITAT
Tània Miró

DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana

ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond

DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il.lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Campanya per denunciar els 'checkpoints' legals | PÀG. 8

Foment: El pont d'Esparreguera tenia deficiències | PÀG. 9

El Túnel del Cadí ja hauria d'estar amortitzat | PÀG. 11

Conflicte laboral a una empresa càrnica de Sils | PÀG. 12

BARCELONA · ELS NEGOCIS PRIVATS TAMBÉ ES MOSTREN INTERESSATS PEL FUTUR DEL CARRER MÉS LLARG DE LA CIUTAT

Alstom paga viatges d'Hereu i finança una consulta que li garantirà un gran negoci

L'empresa TRAM subvenciona la Plataforma pel Transport Públic i l'Ajuntament de Barcelona per aconseguir una modificació de l'avinguda que la beneficiï amb l'ampliació de la xarxa de tramvies

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un entramat empresarial complex i ple d'interessos econòmics juga les seves cartes darrere la consulta sobre la Diagonal de Barcelona. Les opcions A i B del referèndum ciutadà són les que regalimen milions d'euros des del punt de vista d'aquestes empreses. En canvi, l'opció C, que planteja la possibilitat de deixar l'avinguda tal com està, no suposaria cap repartiment de pastís d'adjudicacions d'obres ni concessions de subcontrats de serveis. En aquest context, no és estrany que hagi estat la pròpia Alstom (propietària del 25% de l'empresa del Tramvia) qui hagi finançat un documental sobre la consulta ciutadana per un valor de 200.000 euros, o que hagués planificat portar de viatge l'alcalde Hereu i una

Una de les taules de votació de la consulta ciutadana ja està instal·lada a un centre cívic de Barcelona

Un 5% de les despeses de la Plataforma pel Transport Públic les paga TRAM

àmplia comitiva de periodistes fins a la ciutat de Bordeus per mostrar-los les meravelles dels nous models de tramvia que es podrien implantar a la Diagonal. El viatge, finalment, es va anul·lar per la suspensió de vols arran de les cendres del volcà islandès. Altres agents implicats en la promoció de la consulta també han rebut quantitats econòmiques sucuses per part d'Alstom. Un portaveu de la Plataforma pel Transport Públic ho va destapar durant unes

jornades al Col·legi d'Enginyers, en què va reconèixer que aquesta entitat sufragava un 5% de les seves despeses gràcies a donacions de l'empresa TRAM.

Però no només Alstom traurà profit de tota l'operació. A la direcció de la Unió Temporal d'Empreses (UTE) que controla el TRAM (Besòs i Baix Llobregat), hi trobem noms tan coneguts com FCC, NECSO i COMSA en qualitat de constructores que volen executar l'obra; el Banc de Sabadell i Societat General seran les societats creditícies que aportaran els préstecs per finançar el projecte, i FCC-Conex, Sarbus i Soler i Sauret s'autoproposaran per aconseguir l'exploració final del negoci.

En cap cas es contempla deixar la Diagonal tal com està i destinar els diners a d'altres necessitats urbanes

Les previsions presupostàries de l'Ajuntament de Barcelona apunten un desemborsament de 270 milions d'euros pel conjunt de l'execució del Bulevard (opció A) o la

Rambla (opció B) que finalment es construeixi sobre l'actual avinguda Diagonal, però en cap cas es contempla la possibilitat de deixar aquesta artèria principal de la ciutat tal com està i destinar els diners a altres necessitats urbanes. Aquesta intenció es veu clarament a tota la propaganda i la promoció editada pel consistori, on l'opció C de la consulta queda del tot marginada i ocultada, com si no existís.

Por davant la participació

L'altre element que preocupa -i molt- l'alcalde Hereu és la participació. El consistori ha col·locat 108 taules informatives amb un sistema de control informàtic gestionat per

l'empresa de tecnologia Indra -i del qual no se sap el cost- i ha previst el període de votació al llarg de la setmana del 10 al 16 de maig. Set dies durant els quals 1,4 milions de persones podran exercir el seu dret de vot. El llistat ha quedat molt alt després que el propi alcalde deslegitimés les consultes sobiranistes del febrer passat per raó de la seva participació, situada en un 20%. Algunes previsions apunten que potser no se superarà el 10% -o sigui, els 140.000 vots- i, el que encara és pitjor, que l'opció C (deixar la Diagonal tal com està) podria tenir força acceptació. Tot plegat ha fet que, durant els últims dies, l'allau d'informació i propaganda s'hagi intensificat a través dels mitjans de comunicació controlats directament o indirectament pel PSC -El Periódico, BTV, Com Ràdio o Ràdio Barcelona- amb una intensitat especial.

Els partits de l'oposició diuen que la consulta implicarà la inversió de tres milions d'euros de les arques públiques

El cost global d'aquesta propaganda i la inversió municipal per la celebració de la consulta també han generat controvèrsia, ja que en cap moment no s'han fet públiques les xifres reals que s'hi aportaran per part de l'administració i del sector privat. Els partits de l'oposició municipal parlen de tres milions d'euros, com a mínim, aportats per les arques públiques.

LLUIS RÀFOLS

, així està el pati

BARCELONA · ENTITATS SOLIDÀRIES AMB LES PERSONES SENSE PAPERS VOLEN ATURAR ELS CONTROLS POLICIALS I LES DETENCIONS

Els mocadors vermells denunciaran el racisme institucional

Directa Barcelona
redaccio@setmanaridirecta.info

Els controls d'identitat, invisibles per les persones blanques amb papers, són presents en la vida quotidiana de les persones migrades. Fan que la frontera sigui a tot arreu i a totes hores. Les migrants no poden deixar de viure a la frontera. Les batudes són el principi d'un recorregut que consisteix a ser detinguda, ser internada dins un Centre d'Internament d'Estrangers i ser expulsada al país d'origen. Sortir del metro a determinades parades implica un perill de deportació similar a saltar la tanca de Ceuta.

Tot i aquest panorama, diversos col·lectius de diferents indrets d'Europa s'estan organitzant per desterrar les batudes racistes dels seus barris. A Madrid, fa uns mesos, es van crear les Brigades Vecinales de Observación de Derechos Humanos, amb l'objectiu de donar una resposta organitzada i col·lectiva davant aquests abusos i crear formes d'actuació continuades en el temps i eficaces socialment, políticament i jurídicament. Segons assenyalen els col·lectius promotors: "Tenim la possibilitat i la responsabilitat d'actuar, individualment i col·lectivament, per fer que el control -que, en definitiva, afecta totes les persones- torni a ser motiu de perplexitat i indignació. Per això pensem que s'han de visibilitzar aquestes situacions d'injustícia i practicar el suport mutu i la solidaritat". Vigilant la

Vigilant la gent que vigila, es proposen aturar les actuacions discriminatòries que efectuen les autoritats contra la població migrada

gent que vigila, es proposen aturar les actuacions discriminatòries per part de les autoritats i els seus efectes de criminalització i estigmatització sobre la població migrada. Es tracta d'una resposta col·lectiva que, mitjançant l'acció directa no violenta, qüestiona la proliferació de polítiques re-

ARXIU GIANLUCA BATTISTA

Redada efectuada per la policia al Moll de la Fusta de Barcelona contra un grup de venedors de carrer

> "Deu ser un tema de drogues"

L'Alba i el Jordi treballen en un bar a la ronda Sant Pau. Aquest és un dilluns al matí qualsevol per ells:

Va, corre, que arriba el metro!... Tens tiquet? No, pica'm tu avui, no tinc pasta per comprar-lo... Buf! Quina son a aquestes hores del matí! I a més, aquest tou de gent aquí apretats... va, que baixem.

Què passa aquí avui? Quin tap, aquí, a la sortida... Has vist aquells tipus, allà, a l'andana parats i mirant a tothom? Alguna cosa deu passar... mira, a fora n'hi ha més! Segur que són policies de paísà... Què deu-

en buscar? Alguna cosa greu deu haver passat.

Mira, mira, han parat aquests negres... alguna cosa del top manta o drogues, qui sap... Mira, també aquelles sud-americanes... llavors, segur que és alguna cosa de drogues.

Sort que ja som al carrer... mira, dues furgonetes més de la Policia Nacional... sí sí, alguna cosa greu deu haver passat. N'hi ha una de plena. Joder, com està el tema de la delinqüència...

Va no miris, Jordi, aviam si ens pararan a nosaltres. Ustede, circu-

len. Perdoni, què passa? Control rutinario. Sigam caminando.

L'Alba i el Jordi arriben a la feina sense entendre res del que han presenciats a la sortida de l'estació de metro de Sant Antoni. A l'hora d'esmorzar, s'adonen que el seu company Ahmed no ha arribat i suposen que està malalt. Dies després, els companys de feina s'assabenten que l'Ahmed va ser detingut pel seu color de pell i s'adonen que el que van veure el dilluns no era una qüestió de delinqüència, sinó un control racista d'identitat.

pressives que afecten el conjunt de la societat.

A Barcelona, després d'uns mesos de recerca de diferents experiències arreu d'Europa, el 15 de maig, al Forat de la Vergonya, es presenta la campanya *Totes estem enRedades*, on participen nombrosos activistes, col·lectius i espais socials. Sota el lema *Treu el mocador pels teus veïns!*, la campanya consta de tres pilars. D'una banda, es proposa divulgar la situació

dels controls racistes a Barcelona i donar a conèixer l'existència i les conseqüències de les batudes a tota aquella gent que no viu en primera persona aquesta realitat. D'altra banda, també es vol crear un sistema d'alertes de batudes que pretén unir dins una mateixa xarxa les persones migrades que vulguin i la gent que té papers i vol estar informada de la localització d'aquests controls, ja sigui per evitar-los, per senyalitzar-

los o per intervenir-hi. En aquest sentit, el punt fort de la campanya és, com diu el seu lema, que el mocador vermell sigui un símbol d'alerta davant els propis checkpoints policials. "Volem que la gent identifiqui un mocador vermell amb una batuda per fer-les visibles als ulls de totes, tenint en compte que encara passen més inadvertides quan les duen a terme agents vestits de paísà", diuen les organitzadores de la iniciativa. A-

questa visibilització permetrà la presència d'observadores externes i la possibilitat d'evitar aquestes situacions a les persones afectades. L'estratègia consisteix a treure el mocador vermell en un espai on s'estigui duent a terme una batuda; aquest senyal alertarà la resta de vianants de l'actuació policial.

Totes estem enREDADES

La campanya parteix de la voluntat de respondre de forma unitària i efectiva davant d'aquesta situació -cada cop més freqüent- i de teixir un pont entre les lluites de la gent sense papers i les de la població autòctona. D'aquesta manera, es vol aconseguir que cada persona i agent social pugui fer-se seva la campanya i tirar-la endavant al màxim de llocs possibles i amb la millor perspectiva. Tot això, amb la voluntat de generar diferents focus de lluita col·lectiva, conscienciació de la situació i una resposta de base davant les autoritats responsables d'aquestes pràctiques. En definitiva, segons les organitzadores, "més enllà de la campanya en si, la idea és fomentar llaços de solidaritat entre els veïns que habitem els barris i proporcionar eines d'empoderament a les persones interessades i afectades".

La campanya dels mocadors vermells es presentarà a tothom el dia 15 de maig al Forat de la Vergonya

Després de treure els materials de la campanya al carrer per Sant Jordi, el 15 de maig es farà una presentació pública al Forat de la Vergonya. Entre d'altres coses, hi haurà un taller programat sobre drets bàsics en cas de batuda i diferents estratègies d'intervenció, un dinar popular i la presentació dels materials de la campanya. D'aquesta manera, es pretén posar a l'ordre del dia dels moviments socials i de les associacions que treballen amb migrants la problemàtica de les batudes racistes als nostres carrers i als nostres barris, a més de visibilitzar una línia de resistència i acció.

CAMPS de voluntariat
Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!
2010
APUNTA-T'HI!
Obert el període d'inscripció
Ens trobaràs a:
C/ del Cameró, 10
08037, Barcelona
Tel: 93 641 30 70 / Fax: 93 641 30 18
HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC
De dilluns a divendres de 10 a 13h
Dilluns, dimarts i divendres de 15 a 20h
www.scf-cat.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants,
al servei
de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat
El portal
dels moviments
socials del Camp
www.pobleviu.cat

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, així està el pati

BARCELONA · TRES AGENTS ARRIBEN AL JUTJAT AMB LA CARA TAPADA PER EXPLICAR LA DESAPARICIÓ D'OBJECTES PERSONALS D'UNA CASA

Els 'espies' dels Mossos, acusats de furt

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 32 de Barcelona va viure, el dia 28 d'abril, una escena molt poc habitual. Tres agents de la Divisió Central d'Informació (DCI) dels Mossos d'Esquadra (unitat que es dedica a l'espionatge de les persones integrants dels moviments socials catalans) es van assegurar a la banqueta dels acusats sota la imputació d'haver comès un furt d'objectes personals. Els tres policies van arribar al jutjat amb la cara tapada i es van situar darrere d'una bambolina per impedir que ningú no els veiés la cara. Durant una hora llarga, van respondre les preguntes de l'advocada de l'acusació, que va voler esbrinar com es van extraviar un passaport, unes claus i d'altres objectes personals de les víctimes. Els agents ho van negar tot, però no van donar més explicacions de les raons que justificaven la seva presència al desallotjament. Els fets es remunten a l'ordre de llançament d'un habitatge okupat al carrer Saragossa. L'acció policial va ser dirigida per la comissaria de Sarrià-Sant Gervasi i ordenada per un jutge d'instrucció. Els agents de la DCI s'hi van afegir per decisió pròpia i amb uns objectius que no tenien res a veure amb el desallotjament. Això ho va confirmar durant el judici l'advocada de la Generalitat que els acompanyava, ja que va aportar un informe on assegurava que "els agents del DCI han intervingut a uns 240 desallotjaments des de l'any 2006" i que la seva funció "és investigar els membres de col·lectius okupes i antisistema". Du-

A la dreta de la foto apareix un membre de la DCI amb una càmera de vídeo a la mà que enregistra el desallotjament de la Teixidora

rant la seva intervenció, va afirmar que "els grups radicals coneixen molt bé les interioritats de la policia catalana" i que "per això es tapen la cara i

no donen explicacions de les seves actuacions". El judici va quedar vist per sentència sense que s'hagués aclarit en mans de qui estan els ob-

jectes personals desapareguts. En tot cas, es tracta de la primera vista oral per aquesta mena de fets, però no pas la primera denúncia, perquè ja s'ha-

ven denunciat desaparicions d'objectes després del pas de la DCI a La Teixidora, La Makabra o les cases del carrer Miquel Àngel, entre d'altres.

MONTSERRATÍ · EL GOVERN ESPANYOL DIU QUE EL PONT DE LA RIERA DE MAGAROLA ON VAN MORIR DOS JOVES ESTAVA EN MAL ESTAT

Foment culpa l'ACA de l'esfondrament del pont d'Esparreguera l'any 2000

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Ministeri de Foment espanyol ha reconegut, en una resolució del 29 de març, que l'esfondrament del pont que creuava la riera de Magarola a Esparreguera (Montserrati) i que va causar la mort de dos joves va ser a causa del mal estat del pont i a la mala gestió que es va fer del cabal de la riera. El ministeri espanyol reconeix que l'esfondrament es deu a una errada als fonaments i culpa en un 75% l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) per l'estat d'abandonament en què es trobava el Domini Públic Hidràulic de la riera de Magarola i en un 25% el propi ministeri pel projecte d'ampliació de l'any 1990.

1,1 metres entre els anys 1990 i 2000
El 10 de juny de 2000, el pont de la N-II que passava per Esparreguera es va enfonsar i va causar la mort a dos germans que, en aquell moment, el creua-

ven amb el seu vehicle. Les fortes pluges que van caure aquells dies van ser la causa argüida pel ministeri espanyol davant l'esfondrament, tot i que les famílies de les víctimes i l'Ajuntament d'Esparreguera van demanar responsabilitats civils a l'administració per la mala construcció d'un pont que havia estat remodelat l'any 1990. Ara, la resolució del Ministeri de Foment parla de la "responsabilitat patrimonial de l'administració" i diu que "la llera de la riera es va rebaixar 1,1 metres entre els anys 1990 i 2000 i l'amplada del cabal de la riera es va reduir més del 65% des de la construcció del pont, l'any 1969 (que era de 50 metres), fins arribar als disset metres que tenia la riera l'any 2000". Així, afirma que "l'esfondrament es va produir perquè l'estructura i els fonaments del pont, quan es van fer les obres d'ampliació, no van ponderar la realitat d'un cabal de 27 metres (la meitat que l'inicial) i més profund i, en conseqüència, la major intensitat i

Vista aèria de l'esquerra que va registrar el pont d'Esparreguera

pressió que podia exercir el discórrer de les aigües".

La resolució indica que l'estreñiment del cabal de la riera es va fer per l'existència de l'empresa de tints Argi-

mode -situada a la riba esquerra- i per la construcció d'un mur de formigó al marge dret per evitar l'erosió a l'empresa Frapack Ibèrica. També apunta "l'erosió produïda a la base d'una de les

columnes, ja que la llera d'un col·lector d'aigües residuals també incidia sobre ella". Per la seva banda, l'ACA ha emès un comunicat on diu que "l'única responsabilitat de l'esfondrament del pont recau en la mala construcció de l'infraestructura", l'any 1990.

Indemnització

Ara, el Ministeri de Foment indemnitzarà la família amb 192.202,10 euros. En una roda de premsa feta a Esparreguera el 29 d'abril, la família es va mostrar satisfeta amb la resolució ministerial, tot i que va demanar un acte públic de condol, ja que, durant deu anys "no s'ha fet cas a la família". El cas ha anat passant per diferents tribunals fins que, finalment, l'any 2008, el Tribunal Constitucional espanyol va arxivar-lo perquè considerava que no hi havia responsabilitat per part de l'administració. L'advocada de l'Ajuntament d'Esparreguera va comentar que el cas ja no es pot reobrir judicialment ja que els fets han prescrit.

, així està el pati

BARCELONA · LA NOTÍCIA ES FA PÚBLICA DESPRÉS DE LES MARXES PER L'ENSENYAMENT PÚBLIC I POPULAR DEL DIA 28 D'ABRIL

Els centres que finalment es quedaran sense batxillerat no seran vuit sinó cinc

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Trobada de Lluites i la Marxa per l'Ensenyament Públic i Popular han aconseguit una petita gran victòria. Després de la reunió del Consell de Direcció del Consorci d'Educació de Barcelona, el 3 maig, el Departament d'Educació ha fet marxa enrere i ha decidit que els centres que es quedaran sense batxillerat, finalment, no seran vuit sinó cinc, ja que segons ha dit Montserrat Ballarín, vicepresidenta del Consorci, "s'han tingut en compte les particularitats d'aquests centres". Cal destacar, però, que la decisió es pren una setmana abans que s'iniciïn les preinscripcions.

Els que conservaran el batxillerat són el Miquel Tarradell (Raval), el Flos i Calcat (Nou Barris) i el Montjuïc

Són l'IES Miquel Tarradell del barri del Raval, l'IES Flos i Calcat de Nou Barris i l'IES Montjuïc. Des de la Trobada, han senyalat que "es tracta d'una victòria de i per la comunitat educativa", tot i que continuaran lluitant perquè finalment "no se suprimeixi cap línia de batxillerat". Així mateix, Maria Carretero -mestra de l'IES Miquel Tarradell- ha destacat que tenen "un gust agre dolç", ja que estan "contents, però no satisfets", motiu pel qual, assegura, continuaran "en peu de lluita". La notícia arriba després que la Marxa per

Marxa per l'Ensenyament Públic i Popular celebrada el 28 d'abril

l'Ensenyament Públic i Popular congregués prop de 200 persones, que van caminar els poc més d'11 quilòmetres que uneixen la plaça de la Vila de Santa Coloma de Gramenet amb la plaça Universitat de Barcelona, sota una de les primeres soledades importants de l'any. La marxa, que en tot moment va combinar l'ambient reivindicatiu amb l'ambient festiu, va despertar la simpatia de gran part del veïnat, que acollia les reivindicacions de la marxa amb entusiasme. Després de gairebé tres hores, la marxa va arribar a la plaça Universitat, on es va celebrar un acte polític i un dinar popular amb la gent que assistia a les altres dues marxas, provinents de l'IES Miquel Tarradell i

de l'Ajuntament de Barcelona, totes dues integrades per persones afectades per la supressió del batxillerat a alguns instituts públics de Barcelona i la seva àrea metropolitana.

"Tota la vida en lluita"

Així de clar ho diu Leo Cuadrado, mestre de Santa Coloma de Gramenet, que assegura que porta "tota la vida en defensa de l'ensenyament públic". Montse Pérez, mare d'un dels estudiants universitaris que assistia a la marxa i veïna de Santa Coloma, ho relata de la mateixa manera i afirmava: "A Santa Coloma, sempre hem lluitat per tot: pels parcs, per les places, pels ambulatoris, per tot". Potser per a

questa tradició de lluita "per tot", la marxa va sortir de Santa Coloma de Gramenet i els quatre instituts públics de la ciutat van fer vaga per poder-hi assistir. Després de fer entrega de les reivindicacions de la marxa a l'alcalde de Santa Coloma Núria Parlón, la marxa va arrencar amb mitja hora de retard. "Vinga va, que només queden cinc minuts per arribar a la plaça Universitat!", cridava un dels organitzadors tot just sortir. Tocant el clàxon, aplaudint o arengant les caminants, el veïnat de Santa Coloma i el barceloní van acollir la marxa amb entusiasme. Maria Dolores -una veïna de Sant Andreu de 73 anys- s'emocionava al pas de la marxa perquè, a la seva època,

segons afirmava, s'ho havien de "tragrar tot" i fins i tot "per ballar sardanes, hi havia els grisos amb la matracca darrere". Maria Dolores va dir: "Potser no arribaré a veure l'Estatut, però almenys em queda això". Gabriel Andrés, militant de la CGT i cofundador de CCOO, s'expressava en el mateix sentit i caminava il·lusionat: "Per mi, és una il·lusió veure el jove que agafa les regnes que alguns ja deixem".

"Defensem la ràbia i l'alegria"

Amb aquestes paraules, Joan Giner -membre de la Trobada de Lluites per l'Educació Pública i Popular- apel·lava al caràcter reivindicatiu i alhora festiu de la marxa. Les reivindicacions tenien un eix transversal: aturar la privatització de l'ensenyament. Guifré Bombilà -membre de la Plataforma contra el PRIM a la UAB- senyalava com a causants de la degradació de l'ensenyament "la retallada de finançament públic" i "l'aposta del Departament d'Educació per l'ensenyament concertat". "No, no, no a la privatització" va ser un dels crits més repetits al llarg de la marxa, que, finalment, va arribar a la plaça Universitat a tres quarts de tres de la tarda. Tanmateix, l'acte polític i el dinar popular es van traslladar davant del rectorat de la UB, per recordar -també- les càrregues policials del 18 de març de 2009 contra els estudiants que ocupaven el rectorat. Allà, la marxa va confluir amb dues marxas més. Una venia de la Generalitat -a la plaça Sant Jaume de Barcelona- i aglutinava professorat dels instituts amenaçats per la supressió i l'altra venia de l'IES Miquel Tarradell, amb tota la comunitat educativa que es va abocar a la marxa. Quan van arribar totes dues marxas, es va celebrar l'acte polític, que va comptar amb diversos parlaments de professorat, sindicats i estudiants.

ALBERT GARCIA

Parlaments, accions i jotes contra el cementiri nuclear

Tres-centes persones es van concentrar, el 29 d'abril, davant la seu d'Endesa a Barcelona, situada al Parc de les Tres Xemeneies, per dir no a la instal·lació del cementiri nuclear a Ascó. Es va tractar d'un acte convocat per la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC). L'acció va ser conduïda per Josep Sabaté, membre de Jòvens de les Terres de l'Ebre, que va demanar el suport de la societat catalana en la lluita contra el cementiri, ja que -segons va afirmar- "afecta tothom". A continuació, va intervenir Enriqueta Muntané, pagesa del Priorat i membre de la Unió de Pagesos, que va denunciar les conseqüències negatives que està tenint la indústria nuclear al territori i va proposar subvertir la cultura del no i dir "sí a la diversitat de cultius, no al monocultiu nuclear". Muntané va afirmar sentir-se "decebuda pels polítics del país", ja que "hipotequen la pagesia amb l'aposta pel model nuclear". Tot seguit, va ser el torn de Sergi Saladié, portaveu de la CANC, que va assenyalar les elèctriques com a responsables dels residus i les va acusar de "voler socialitzar els costos mentre privatitzen els beneficis". Saladié va assegurar que l'emmagatzematge centralitzat en sec -que és el model que s'empraria al cementiri nuclear- "ha estat descartat a països com la Gran Bretanya perquè no s'ha demostrat que hi hagi material que pugui resistir els residus nuclears". Abans d'acabar l'acte, un grup de joves va llançar una simulació de bidons amb residus nuclears a les piscines d'Endesa per denunciar la responsabilitat de les elèctriques (foto). Finalment, Andreu Carranza, escriptor asconenc, va llegir teatralment el manifest. La concentració va acabar amb la interpretació de jotes a càrrec de músics catalans com Pepet i Marieta, La Carrau, Cor de Carxofa o La Jota a La Plaça. MANU SIMARRO

, així està el pati

CATALUNYA · VA COSTAR 106 MILIONS D'EUROS EL 1984 I FINIS AVUI HA GENERAT UNS INGRESSOS PER PEATGES D'UNS 315 MILIONS

Les empreses i els bancs segrestaran la mobilitat pel Túnel del Cadí fins el 2023

Àlex Moreno i Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El Túnel del Cadí, de 5.000 metres de llargada i enclavat entre el Berguedà i la Baixa Cerdanya, hi han circulat -des de l'any 1984- uns 45 milions de vehicles, entre cotxes, autobusos i camions. Durant els 26 anys de vida del túnel, la mitjana del preu del peatge volta els set euros: l'any 1995, la tarifa que pagava un turisme era de 7,71 euros (1.280 pessetes), mentre que actualment els preus oscil·len entre els 11,04 euros pels turismes i els 29,98 euros pels vehicles pesats. Prenent com a mitjana el preu de set euros, veiem que, en un quart de segle, el Túnel del Cadí ha ingressat al voltant de 315 milions d'euros en concepte de volum d'exploració (peatge). La infraestructura, construïda entre el 1982 i el 1984, va tenir un cost de 106 milions d'euros (17.637 milions de pessetes), que van ser costejats per bancs, caixes i asseguradores. Amb aquestes xifres sobre la taula, es podria arribar a afirmar que el Túnel del Cadí ja està amortitzat del tot, però la realitat no és així i un grup de grans empreses i de bancs encara continuen segrestant la mobilitat a la serra del Cadí-Moixeró i beneficiant-se del peatge d'un túnel que comunica les comarques del Berguedà, la Cerdanya i l'Alt Urgell (i tot el territori català) amb Andorra i França.

Un cotxe, després de passar pel peatge, circula per l'interior del Túnel del Cadí

Tot i que l'empresa Túnel del Cadí SA s'ha publicitat com un ens públic, s'ha de dir que la Generalitat només controla el 13,31% de les seves accions

Tot i que l'empresa Túnel del Cadí SA s'ha publicitat com un ens públic, s'ha de dir que la Generalitat només controla el 13,31% de les seves accions. GISA SA és l'accionista majoritària, amb un 39,07% de participació. Autopistas Concessionaria Espanyola (ACESA), que ara pertany al grup Abertis de Salvador Alemany (que té com a màximes accionistes La Caixa, Criteria CaixaCorp i l'ACS de Florentino Pérez), controla el 37,19% dels valors. Les accionistes minoritàries són Invercartera, Caixa d'Estalvis de Manresa, Seguros Catalana Occidente, Diputació de Barcelona, Banco de Sabadell i Asepeyo. A més, La Caixa és la màxima creditora de Túnel del Cadí SA i, alhora, també la màxima beneficiària del cobrament dels interessos generats pels préstecs concedits.

Deute

Túnel del Cadí SA afirma que, a data d'avui, compta amb "uns 67 milions d'euros de deutes a entitats financeres". Aquestes dades contrasten amb els informes financers fets públics per la mateixa empresa, que indiquen que l'any 2008 Túnel del Cadí SA va viure el seu "desè any consecutiu de resultats positius". Al seu darrer informe de gestió publicat -el de 2008-, l'empresa també indica que, aquell any, el pas va generar un volum d'exploració de 25 milions d'euros i uns beneficis nets de quasi set milions. Dir que el Túnel del Cadí té deutes és sorprendent, després de conèixer aquestes dades d'exploració i després d'analitzar les inversions fetes pel govern català durant els darrers quinze anys: el 1995, Artur Mas va injectar 41,3 milions d'euros (6.870 milions de pessetes) i, posteriorment, la Generalitat hi ha invertit 20 milions més.

Gratuïtat relativa

La població de les comarques del Berguedà, la Cerdanya i l'Alt Urgell, que és la que ha patit més una barrera que encara condició la mobilitat als seus territoris, ha estat pagant el peatge del Túnel del Cadí durant 23 anys.

L'any 2007, es va aprovar la gratuïtat total del peatge per les persones residents a aquestes tres comarques, però aquesta mesura no ha resultat ser gratuïta ni per les arques

públiques ni per la totalitat de la població catalana, ja que la Generalitat cada any aporta al voltant de sis milions d'euros per compensar els descomptes a les residents i prop de 900.000 euros per compensar altres bonificacions. A més, per poder gaudir de la gratuïtat, les persones empadronades a qualsevol municipi d'aquestes tres comarques han de contractar el servei Teletac o bé fer-se una targeta de debit o de credit a les oficines bancàries del Berguedà, la Cerdanya o l'Alt Urgell.

El peatge del Túnel del Cadí continua essent un dels més cars de Catalunya i també de l'Estat espanyol

El cas del peatge del Túnel del Cadí, que continua essent un dels més cars de Catalunya i de l'Estat espanyol, és un bon exemple de la comunitat d'interessos que es dona entre les empreses privades, els bancs i les caixes i les administracions públiques. La concessió i explotació del peatge del Túnel del Cadí, si no es torna a ampliar, s'acabarà el 8 de març de l'any 2023.

> Una saga relacionada amb infraestructures i transports

Albert Vilalta Cambra -segrestat fa uns mesos a Mauritània- és, des del mes de maig de 2007, l'actual director de l'empresa Túnel del Cadí SA. També és director de l'empresa Túnel i Accesos a Barcelona (TABASA), que gestiona els Túnel de Vallvidrera i el servei Via T. Albert Vilalta Cambra és fill d'Albert Vilalta González i els dos porten anys relacionats amb les infraestructures terrestres de l'Estat espanyol i de Catalunya. El pare de l'actual director del Túnel del Cadí va ser president de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre els anys 1983 i 1991 i el primer conseller de Medi Ambient del govern de Jordi Pujol. L'any 1996, Vilalta González va ser nomenat secretari d'Estat d'Infraestructures i Transport i gestor d'Infraestructures Ferroviàries sota el govern de José María Aznar. Ara, és president de Tramvia Metropolità SA.

> Condemnades a l'ús del cotxe o als bitllets d'autobus cars

Els únics mitjans de transport de què disposen les persones que viuen al Berguedà per moure's per la comarca o per anar a d'altres punts de la geografia catalana són el cotxe particular o bé els autobusos públics. Al Berguedà, no hi ha tren. Les diferents administracions públiques no han incentivat la creació de mitjans de transport alternatius als cotxes i els autobusos i tampoc no han recuperat les vies de tren que arribaven a Guardiola de Berguedà i que abastien les colònies tèxtils de la comarca situades a tocar del riu Llobregat. Al Berguedà, la comunicació per via terrestre queda condicionada, al nord, pel Túnel del Cadí (si es vol anar a França o Andorra) i, al sud, pel peatge de l'autopista de Manresa a Terrassa (si es vol anar a Barcelona, per exemple). A tot això, hi hem de sumar el fet que el govern català, l'octubre de 2009, va rebutjar millorar el servei de transport públic (autobús) al Berguedà i no va fixar cap data per incloure la comarca al sistema d'integració tarifària per perfeccionar la intensitat del transport i rebaixar el seu preu. En aquest sentit, cal destacar que un viatge d'autobús dins de la comarca pot costar al voltant de sis euros -anada i tornada- i un viatge a Barcelona uns 29 euros -anada i tornada.

, així està el pati

CATALUNYA · SANITAT HA POSPOSAT LA SIGNATURA DEL CONVENI QUE SUBVENCIONA ELS SEUS CONTRACTES

La plantilla d'interprets per persones sordes passa de 21 a 11 treballadores

Xavi Martí
laboral@setmanaridirecta.info

La Federació de Persones Sordes de Catalunya (FESOCA) s'ha vist obligada a acomiadar deu de les 21 persones que integren la plantilla d'interprets de llengua de signes de Catalunya perquè, segons les afectades, "el Ministeri de Sanitat i Política Social està posposant la signatura del contracte que permet subvencionar la contractació d'interprets de serveis ordinaris a nivell estatal". Aquestes deu persones es van quedar sense feina el 30 d'abril i no han rebut cap mena d'indemnització, ja que tenien contractes per obra i servei. De fet, els seus contractes finalitzaven dos cops l'any (per les vacances d'agost i per les vacances de nadal) i, després, les tornaven a contractar. A més, algunes de les persones

A partir d'ara, només hi haurà onze professionals per atendre 7.500 persones sordes

acomiadades, segons ha explicat a la Directa una de les afectades, "no tenen dret al subsidi d'atur" i d'altres, "tenen filles o càrregues familiars".

Els acomiadaments no només afecten les interprets, sinó que també tindran impacte per les persones sordes o sordcegues que viuen a Cata-

Un centenar de persones fan un acte de protesta pels acomiadaments davant de la delegació del govern de Catalunya

lunya. La feina de les interprets de la FESOCA consisteix a acompanyar les persones amb problemes auditius quan aquestes han de fer qualsevol activitat relacionada amb la seva vida diària que requereixi comunicar-se amb d'altres persones. Si una persona sorda necessita anar a fer gestions a les administracions públiques o als bancs, visitar-se a un centre mèdic, comprar menjar per casa, etcètera., sol·licita l'acompanyament

d'una intèrpret a la FESOCA. Segons el col·lectiu d'interprets, l'eliminació d'aquests deu llocs de treball comportarà "la denegació de més de 330 serveis mensuals, cosa que es tradueix en 2.000 hores de feina i 750 persones usuàries sense atenció". Segons la FESOCA, que atén 7.500 persones sordes de tot Catalunya que es comuniquen a través de la llengua de signes: "A partir d'ara, només hi haurà onze professionals per cobrir tota la

demanda" que existeix al país, cosa que "suposarà una negació del dret de comunicació" de les persones amb problemes auditius. La nova situació també implicarà, tal com afirma una de les onze persones que no han estat acomiadades, "més càrrega de feina, tot i que fer més de quatre serveis al dia és totalment impossible".

Set de les persones acomiadades treballaven a les comarques de Barcelona (a la ciutat de Barcelona n'hi

havia tres i quatre es repartien entre Sabadell, Terrassa, l'Hospitalet i Badalona) i les tres restants ho feien a Tarragona, Girona i Lleida. Amb el nou escenari, 7.500 persones usuàries estaran ateses per onze interprets: set a les comarques de Barcelona, dues a les comarques gironines, una a la zona de Lleida i una a la demarcació de Tarragona.

Barcelona tindrà set interprets, Girona dues, Lleida una i Tarragona també una

El 29 d'abril, la FESOCA, el col·lectiu d'interprets i un grup de persones sordes i oients van fer un acte de protesta per denunciar els deu acomiadaments i per demanar que se signin els convenis per tornar a habilitar els llocs de treball de les interprets que facilitaven el dia a dia de les persones sordes. Un centenar de persones es van concentrar davant la delegació del govern de Catalunya, al carrer Mallorca de Barcelona. Les pancartes que portaven transmetien lemes com Volem interprets sempre, no només durant les eleccions, Els interprets no som un luxe, som necessaris o Volem continuïtat laboral.

Una de les persones acomiadades ha dit a la Directa que, si l'administració no posa solució a aquesta situació, "no descarten fer més actes de protesta properament".

SANT BOI · L'EMPRESA PÚBLICA ACOMIADA EL DELEGAT DE LA CNT SOTA L'ACUSACIÓ DE DESLLEIALTAT I DE PERJUDICAR LA SEVA IMATGE

Més de dos anys de lluita per aconseguir la readmissió d'un treballador a Coressa

Xavier Miquel
baix@setmanaridirecta.info

La secció sindical de la CNT a l'empresa municipal de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat) continua la lluita per la readmissió del seu delegat sindical i la millora de les condicions laborals tant dins l'empresa com en el servei ofert a la població de Sant Boi.

L'octubre de 2007, un grup de treballadores de l'empresa pública Coressa va decidir crear la secció sindical de la CNT arran del seu descontent amb la gestió del Comitè d'Empresa (CCOO i UGT) en la resolució dels conflictes laborals i amb la poca implicació que hi havia per aconseguir millores de les condicions laborals. Les denúncies de la nova secció sindical feien referència a l'existència d'una gran contrac-

tació temporal, favoritismes en els ascensos i les promocions i absència de protecció jurídica i administrativa davant les agressions físiques a la feina. Les negatives constants per part de l'empresa van fer que, el juny de 2008, es publicàs una carta a la web del sindicat llibertari on s'exposaven les denúncies i s'acusava el Comitè d'Empresa de complicitat amb la direcció. Pocs dies després de la publicació de la carta (i amb el treballador de baixa), l'empresa va acomiadar el delegat sindical de la CNT i el va acusar de deslleialtat a l'empresa i de perjudicar la seva imatge pública. A més, el Comitè d'Empresa va donar el seu vist-i-plau a l'acomiadament perquè es va sentir "ofès amb la publicació de l'article".

Tot i així, el març de 2009, el Tribunal Social 19 de Barcelona va declarar l'acomiadament nul i va condem-

nar l'empresa a la readmissió, a pagar els salaris de tràmit i a una indemnització de 1.500 euros. Però, amb la

El cas està pendent de la sentència del Tribunal Suprem, ja que el TSJC va declarar l'acomiadament improcedent

resolució pendent de recurs, el juny del mateix any, Coressa va tornar a enviar un burofax al sindicalista on li comunicava que el contracte de tre-

ball de relleu subscrit el 15 de maig de 2006 quedava extingit el 20 de juny de 2009 per jubilació total del treballador substituït i on manifestant la voluntat de l'empresa de no prorrogar el contracte, tot i la sentència judicial que l'obligava a fer-ho.

Actualment, el cas està pendent de la sentència del Tribunal Suprem, ja que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va declarar l'acomiadament improcedent i va condemnar l'empresa a la readmissió o bé a pagar una indemnització de 5.646,11 euros. Davant la negativa del treballador de ser indemnitzat i la seva demanda de readmissió, es va presentar un recurs de cassació al Tribunal Suprem perquè l'acomiadament es declarés nul. Durant aquests mesos, s'han fet diverses mobilitzacions per aconseguir la readmissió del treballador i millores dins l'empresa, com les convocatòries

conjunes que es van fer amb una acomiadada de la Fundació Iris i d'un treballador de Correus de Sant Vicenç.

Ingressos milionaris

La Corporació d'Empreses i Serveis de Sant Boi SA (CORESSA) és una empresa municipal creada l'any 1990 "amb l'objectiu de promoure l'activitat econòmica i oferir diferents serveis als ciutadans i ciutadanes del municipi", tal com expliquen a la seva pàgina web. Coressa està dividida en diferents seccions: neteja, aparcaments, manteniment, vial (secció on pertany l'acomiadat) o escoles bressol. L'any 2008, els ingressos de Coressa van ser de 17.889.805 euros, amb un import net de la xifra de negocis d'11.782.192,27 euros. Coressa té un 100% de capital municipal i el seu president és l'alcalde de Sant Boi, el socialista Jaume Bosch.

MIRALLS
Peru Sasia
 “Un banc ètic
 no fa inversions
 especulatives”
 pàg. 4 i 5

BON VIURE
 Compostatge
 casolà: una
 pràctica que
 no és nova
 pàg. 7

Els mals fums de l'hostaleria

Una de les lleis que el context de crisi econòmica està deixant en un segon pla és la del tabac. Formalment, el govern espanyol s'ha compromès a començar a tramitar l'ampliació de la llei –que vol prohibir fumar als espais tancats, inclosos bars i restaurants– el mes de juny. Aquest pas endavant equipararia els drets de les treballadores de l'hostaleria a les de qualsevol altre sector, que des que es va prohibir fumar als llocs de treball, ja no estan obligades a respirar el fum del tabac a la feina. Per la seva banda, les patronals hostaleres i dels locals d'oci fan la feina bruta a les multinacionals del tabac: malden per retardar l'entrada en vigor d'aquesta llei emparant-se en les suposades pèrdues econòmiques que provocaria, tot i que als altres estats on s'han aplicat mesures restrictives semblants aquest escenari no s'ha complert.

Carles Masià
 afons@setmanaridirecta.info

El fum del tabac impregnat a la roba després d'anar a qualsevol bar o cafeteria és una imatge molt quotidiana pel 70% de població que es calcula que no fuma, segons les últimes enquestes de salut pública. Una estampa que aviat podria canviar arran de l'entrada en vigor de la nova llei del tabac, que estava prevista per aquest any però que de moment encara s'ha de començar a tramitar. França, Itàlia, Suècia i altres estats europeus ja han aplicat regulacions similars.

La llei actual, vigent des de l'1 de gener de 2006, va prohibir fumar als centres de treball i als establiments d'hostaleria i restauració de més de 100 metres quadrats si no habilitaven zones específiques per gent no-fumadora, mentre que els locals més petits podien escollir entre deixar fumar o no. A la pràctica, però, l'efecte d'aquesta legislació ha estat molt limitat, ja que es calcula que vuit de cada deu locals fan menys de 100 metres quadrats i la majoria van optar per continuar deixant fumar.

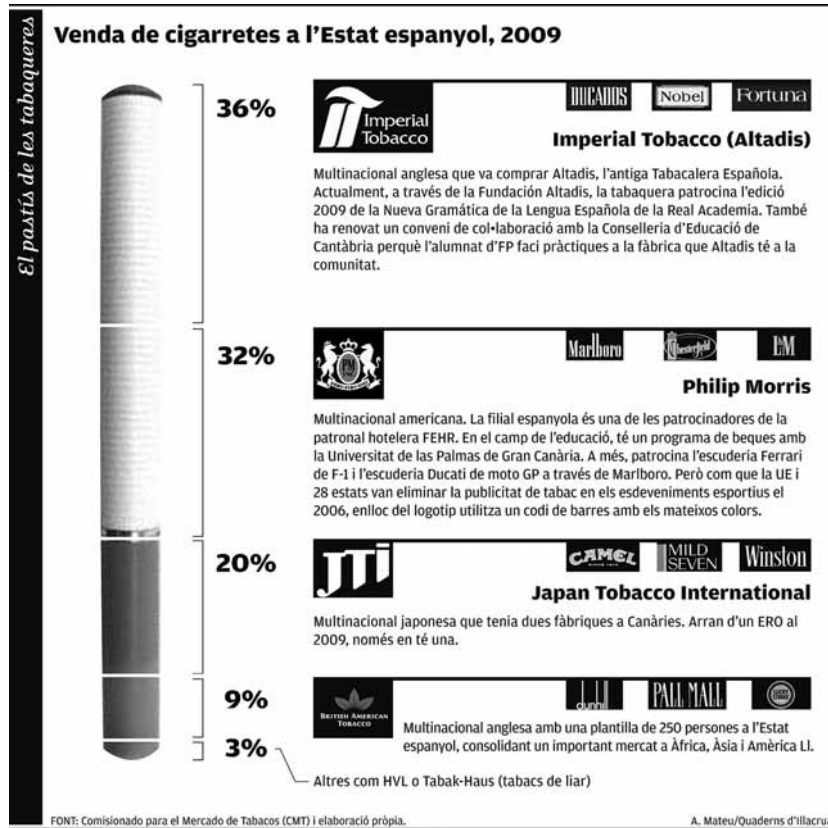
Feta la trampa

“Els canvis de Sanitat respecte al tabac no agraden”, publicava el gremi de restauració de Barcelona al seu butlletí del mes d'octubre de 2009 per començar a escalfar motors a l'hora de debatre els canvis legislatius. Una posició que també ha fet seva la Federación Española de Hosteleria (FEHR) i la Confederación Española de Hoteles y Alojamientos Turísticos (CEHAT), les dues grans agrupacions patronals que estan pressionant perquè no es limiti el consum de tabac, ja que entenen que es produirà una davallada dels seus ingressos. Segons els comunicats que aquestes entitats han anat difonent durant els últims mesos, per una part molt important de la clientela (entre un 40% i un 45%), el consum de productes d'hostaleria està vinculat al consum de tabac.

L'altre sector empresarial implicat, el de l'oci nocturn, tampoc no s'ha quedat aturat i ha pres un paper actiu a Catalunya. Està promovent una campanya de recollida de signatures contra l'ampliació de la llei, que presentarà al Congrés dels Diputats espanyol a finals de juny, abans de les llargues vacances parlamentàries. L'entitat promotora, la Federació Catalana d'Activitats Recreatives Musicals (FECASARM) assegura que ja té més de 75.000 adhesions.

–
Les treballadores de l'hostaleria són les víctimes principals del tabaquisme passiu, un problema que avui dia no té el rang de malaltia laboral
 –

Des de l'òptica de la patronal, podria semblar que existeix una croada contra el tabac, però, en realitat, mentre per una banda se'n vol limitar el consum a través de legislacions més restrictives, per l'altra es facilita per vies menys sorolloses. Així, arran de l'entrada en vigor de la Directiva Omnibus de la Unió Europea –el mes de gener passat–, els quioscos de premsa amb accés directe a la via pública poden tornar a vendre tabac. Això vol dir uns 4.000 punts de distribució potencials arreu de l'Estat, que s'afegeixen als milers de màquines expenedores que ja hi ha a la majoria de locals i als més de 16.000 estancs (uns 3.500 als Països Catalans, segons les dades del Comisionado para el Mercado de Tabacos, que depèn del Ministeri d'Economia espanyol). Així doncs, amb els números a la mà, no es pot dir que sigui un sector econòmic amb problemes de limitació d'oferta. Tot plegat, representa una empremta

per al *rending* i "una passa enrere que entra en contradicció amb la idea de reduir l'accés del jovent al tabac", denuncia el doctor Esteve Saltó, responsable dels programes de tabaquisme de la Direcció General de Salut Pública.

I les treballadores?

En el debat sobre la prohibició del tabac, les agrupacions patronals fa temps que hi diuen la seva, però hi ha un altre sector que és el gran oblidat. "Quan es parla de bars i restaurants es fa des del punt de vista del consumidor i no es té en compte un col·lectiu quantitativament molt important, els treballadors de l'hostaleria, que va quedar completament desprotegit i hiperexposat", destaca Saltó.

Parlem d'un col·lectiu que pot arribar a representar més d'un milió de persones, algunes de les quals fan jornades de vuit, deu o dotze hores darrere una barra o servint taules, exposades al fum ambiental del tabac sense haver-ho triat. Per això, es poden considerar com les principals víctimes del tabaquisme passiu, un problema que avui dia no té el rang de malaltia laboral. El fum del tabac, a banda de milers de productes tòxics, també conté substàncies cancerígenes. Però, a diferència d'altres contaminants, com per exemple l'amiant, no està subjecte a cap control ni avaluació i no se'n fa cap mena de seguiment. "Els treballadors de l'hostaleria es troben en una situació de completa desprotecció, exposats als efectes tòxics i cancerígens del tabac, sense que ni tan sols es reco-

negui com a malaltia professional l'aparició d'una neoplàsia pulmonar (tumor) en un treballador que mai no ha estat fumador", denunciava un document de Neumosur, que agrupa pneumòlegs andalusos i del sud de l'Estat.

Des d'aquest prisma, l'actitud de la patronal del sector a l'hora d'obstaculitzar la nova llei es pot considerar "inaudita", segons Jaume Cortès, advocat laboralista i tècnic en prevenció de riscos laborals del Col·lectiu Ronda. "El dia que un jutge determini que un càncer de pulmó d'un treballador no fumador és com un accident de treball, la patronal haurà d'assumir els danys i perjudicis, igual que qualsevol empresa que treballi amb amiant sense protegir els treballadors", afegeix Cortès. L'advocat també destaca que ja s'estan preparant per treballar amb diferents tipus de demandes i que, d'aquí a cinc anys, el fum ambiental del tabac tindrà la consideració de malaltia laboral.

Des de l'àmbit sindical, que fins no fa gaire sovint es decantava per veure el tabac com una simple elecció personal, hi ha un cert consens amb el sector mèdic i l'advocacia. "Com abans s'aprovi la llei i es posi en pràctica, millor. Mentre continuem així, hi haurà moltes persones exposades a uns riscos que ni tan sols s'avaluen. De fet, "no conec cap empresa que hagi fet cap estudi sobre l'exposició dels treballadors al fum del tabac", confirma Mari Carmen Blanco, responsable de salut laboral de la Federació de Comerç i Hostaleria de CCOO Catalunya. Una

situació que encara pot augmentar més la desprotecció de col·lectius específics, com ara el de les dones embarassades. En canvi, fins ara, els estudis que s'han fet des del vessant mèdic han estat reveladors. Segons el Comitè Nacional per la Prevenció del Tabaquisme (CNPT), el fum ambiental del tabac és responsable de la mort d'un miler de treballadores de l'hostaleria –no fumadores, però que han estat més d'una dècada exposades al fum– cada any. Es tracta de càncers relacionats amb les partícules en suspensió que hi ha als locals tancats on es fuma, una contaminació que pot arribar a ser fins a deu vegades més alta que al carrer.

Amb la prohibició de fumar a bars i restaurants, les multinacionals tabaqueres comencen a perdre un dels seus últims bastions, per on sempre s'han mogut al seu gust

El col·lectiu mèdic va valorar la llei de 2006 com un avenç global en salut pública. Paradoxalment, però, va aglutinar la situació de les treballadores del sector de la restauració. "El fet de limitar el fum en l'àmbit laboral va fer que molta gent anés als bars a fumar i això va suposar un augment del fum ambiental que respiraven els treballadors", assegura Saltó. A banda, sovint, les zones per no fumadores no

estaven prou aïllades i els sistemes de ventilació no funcionen correctament amb el fum del tabac, de manera que l'impacte d'aquestes mesures per zones ha estat menys que l'esperat.

Per tots aquests motius, hi ha qui considera que les treballadores de l'hostaleria són de segona classe, si les comparem amb la resta de llocs de treball, lliures de fum. Unes feines tradicionalment molt precaritzades que fan "sobretot persones immigrades, amb uns salaris, horaris i condicions de treball pèssimes", explica Paco Pozo, secretari de salut laboral de CGT Catalunya. Pozo conclou, a més, que aquest fet encara augmenta més la desprotecció d'aquestes persones: "És una qüestió de canviar el xip totalment. És com el tema del joc, que es focalitza cap a una gent que té la necessitat de jugar. El negoci de l'hostaleria enfocat cap als fumadors ha de canviar, no és sostenible, és una qüestió de racionalitat".

A ritme de 'lobby'

A anys llum de la preocupació per la salut laboral, la patronal hostalera alerta que l'aprovació de la nova llei abocarà el sector a una "situació de ruïna, amb una davallada de beneficis i la pèrdua de milers de llocs de treball". Segons les seves estimacions, la caiguda de les vendes seria del 7% als restaurants i entre un 10% i un 15% als bars i cafeteries. Pel que fa als locals d'oci nocturn, el descens dels ingressos fins i tot podria superar el 15%.

Per contra, fins ara, els estudis que s'han fet a Europa i els EUA no han confirmat aquest escenari i, en alguns casos, els locals fins i tot han augmentat la seva facturació i s'han creat nous llocs de treball. D'altra banda, les previsions catastrofistes que van fer les associacions d'hostaleria abans de l'entrada en vigor de la llei de 2006 a l'Estat espanyol tampoc no s'han complert, segons el CNPT. A més, a l'informe *Hostaleria e Indústria Tabaquera*, aquesta associació remarca que "en cap país del món les lleis (antitabac) han suposat pèrdues pel sector de l'hostaleria".

Aquest ball de xifres sobre les possibles pèrdues econòmiques que implicaria la llei es va veure alterat a partir de 2008 amb l'esclat de la crisi econòmica, un factor que encara ha afegit més complexitat als càlculs, ja que resulta complicat establir a què es deuen les pèrdues. Fora de l'àmbit de les organitzacions hostaleres i els seus càlculs, aquest escenari de futur catastrofista no és compartit: "No crec que el sector perdi activitat per culpa d'això", vaticina Blanco. D'altra banda, segons apunta Pozo, "el fet que no es pugui fumar als locals pot ser una oportunitat per crear nous llocs de treball".

En canvi, el que no genera dubtes és que la prohibició de fumar en espais tancats no només beneficia la gent no-fumadora, sinó que també influeix sobre les persones fumadores, la base del negoci de les tabaqueres. "Una bona part dels fumadors ho deixen quan veuen que hi ha limitacions en l'àmbit laboral. Es pot aconseguir que entre un 5% i un 8% dels

fumadors ho deixin, si hi ha una llei estricta, no com la que hi ha actualment", detalla Saltó. I això, per descomptat, fa perillar els ingressos de les multinacionals que distribueixen les cigarretes.

Per tant, amb el nou panorama, la indústria tabaquera és la que en pot sortir més malparada. Comença a perdre un dels seus últims bastions, el de l'hostaleria, amb el qual manté una vinculació històrica i per on sempre s'ha mogut al seu gust, gràcies a les convencions socials. Als EUA, als anys 90, es va poder demostrar que dues associacions patronals—Hotels, Restaurants and Cafeterias (HORECA) i l'International Hotels Association (IHA)—van rebre finançament d'aquestes multinacionals. I això va ser gràcies a la desclassificació de documents secrets durant un dels macrojudicis a l'Estat de Minnesota contra aquestes empreses. Aquí, la mateixa FEHR té com a patrocinadora la secció espanyola de Philip Morris, al costat de gegants del sector alimentari i de les begudes. Aquesta és una de les plataformes més importants que utilitzen les tabaqueres per defensar la seva quota de poder de manera soterrada i per tenir presència pública, tal com havien fet anys enrere amb les curses de cotxes i motos, per exemple. Amb la nova llei—queda per veure si, tal com es preveu, es posarà en pràctica a partir de 2011, un cop superats els tràmits parlamentaris—el poderós binomi hostaleria-tabac queda més debilitat.

IL·LUSTRACIÓ:
Joan Sanz

Publicitat i tabaqueres: màxim benefici, zero en ètica

Amb l'enduriment progressiu de les lleis antitabac a Europa i els EUA, la indústria tabaquera, en mans d'un grapat de multinacionals, no s'ha quedat amb els braços plegats. Durant les últimes dècades, aquestes empreses han aprofitat la globalització econòmica per guanyar terreny als estats que tenen lleis menys restrictives en aquest àmbit i que no disposen de programes de sanitat pública. Malgrat la crisi, continuen acumulant beneficis, com és el cas de Philip Morris. El primer trimestre de 2010, aquesta empresa ha obtingut uns 1.703 milions de dòlars de beneficis, un 15,4% més que el mateix període de l'any anterior. I això ha estat possible gràcies a l'increment de vendes, sobretot a l'Amèrica Llatina, l'Àfrica, l'Orient Mitjà i l'Àsia, segons deia un comunicat de la mateixa companyia.

La recepta és vella, però s'ha hagut de deslocalitzar. Com que amb prou feines hi ha adults que comencin a fumar, la indústria tabaquera sempre ha centrat la seva atenció en grups concrets de població, sobretot els d'adolescents. Aquí és on juguen fort els diners invertits en campanyes preparades a consciència, ja que és en les persones menors d'edat on es poden explotar amb més força els misatges com la transgressió i la rebel·lia, associats al pas de l'edat adulta. Això s'ha fet mitjançant el patrocini d'activitats com ara concerts i espectacles del món del motor. Aquest sistema, que ha funcionat bé durant dècades als països occidentals, també s'ha desenvolupat amb força als anomenats països del Tercer Món, amb l'objectiu d'impactar especialment sobre les nenes i les dones joves, segons alerta l'Organització Mundial de la Salut (OMS) a través d'una de les seves campanyes.

Per entendre la importància de la publicitat en aquest aspecte, és imprescindible recapitular. Al principi del segle XX, els patrons culturals dominants pràcticament només concebien la relació entre el tabac i les dones en l'àmbit de la prostitució. Els publicistes, però, van aconseguir capgirar aquesta imatge ràpidament i van transformar un producte industrial en un dels símbols de l'emancipació femenina, lluny de la decadència i dels ambients sòrdids. No és casualitat que l'edat d'or de la publicitat impresa del tabac, entre les dècades de 1930-1950, coincidís amb un augment espectacular de les dones fumadores, un costum tradicionalment associat a l'home. Tal com apunta la universitat americana de Stanford, es calcula que, l'any 1923, als EUA, hi havia un 5% de dones fumadores, un índex que va augmentar fins al 12% (1932) i a un màxim del 33% (1965). Les imatges publicitàries de dones apel·lant a la llibertat o de metges recomanant una marca de cigarretes perquè "és suau per la gola" ens poden semblar grotesques, però han tingut un paper cabdal per ga-

rantir els beneficis a les tabaqueres durant generacions. L'altra cara de la moneda és que aquesta universalització del tabac ha provocat que les dones tinguin més càncers de pulmó i altres malalties relacionades, que antigament patien bàsicament els homes.

Tornant a Europa, les dades de la CMT de l'any 2009 diuen que les vendes de cigarretes ha disminuït un 9,9%, una reducció que s'ha compensat—en part—amb un producte emergent: la picadura, que ha augmentat un 32%. Les raons per explicar aquesta tendència han estat el seu preu relativament més baix i, en segon lloc, la falsa creença que és menys nociu per la salut, argument que les tabaqueres exploren amb frases com ara *sense additiu* o *tabac natural*.

No és casualitat que l'edat d'or de la publicitat impresa del tabac, entre les dècades de 1930 i 1950, coincidís amb un augment espectacular de les dones fumadores

Sigui com sigui, les grans companyies s'han apuntat al boom i, l'any passat, van treure nous productes de tabac d'emboïcar per enganxar la gent més jove o, expressat amb el llenguatge del sector per referir-se a un d'aquests productes: "Una proposta totalment nova al mercat, el disseny de la qual—nou i únic—respon al perfil d'un consumidor urbà, modern, actual i dinàmic".

"Creu en tu mateixa", diu aquest anunci de Philip Morris dels anys 50, destinat específicament al públic femení dels EUA

Peru Sasia

“Fiare mobilitza 300.000 euros mensuals d'estalvi ciutadà cap a projectes d'alt valor alternatiu”

Les finances alternatives formen un conjunt variat d'iniciatives que van des dels projectes no dineraris com les xarxes d'intercanvi fins als grans projectes de banca ètica. Fiare forma part d'aquesta darrera escala. D'ençà que, el 2003, 52 organitzacions socials basques van crear la Fundació Fiare per la Inversió i l'Estalvi Responsable, aquesta entitat capta estalvi i ofereix crèdits, alhora que creix en recursos i col·lectius implicats, tot amb l'objectiu d'assolir una fita: constituir una cooperativa de crèdit que operi amb els criteris de la banca ètica, impulsada per xarxes territorials que aglutinin diversos moviments socials. Per conèixer millor les característiques i les perspectives d'aquest projecte, parlem amb Peru Sasia, professor d'Ètica a la Universitat de Deusto i director de Fiare.

Jordi Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Les finances són complicades o ens les compliquen? T'atreveixes a explicar l'objectiu de Fiare en una sola frase?
Fiare vol crear i consolidar un sistema de banca ètica d'àmbit estatal que pugui ser una alternativa elegible per la ciutadania i que contribueixi a la transformació social, tot alineant sobre una base cooperativa persones i entitats que ja treballen amb aquest objectiu.

Quines són les grans diferències entre un banc convencional i un banc ètic?

Parlar de banca ètica o de finances ètiques implica situar la intermediació financera en l'horitzó de la justícia. La primera exigència ètica és recuperar la funció social de la banca, que no és altra que connectar estalvi i préstec mitjançant un procés transparent i perfectament informat. La segona és que la maximització del benefici no sigui el motor que guii les decisions, sinó el suport a projectes que contribueixen a construir societats més justes. La tercera és que els projectes de banca ètica estiguin construïts sobre una participació molt densa de persones i organitzacions compromeses amb la transformació social. Per tot això, l'objectiu de la banca ètica és doble: finançar activitats econòmiques que comportin un impacte social positiu i transformador i oferir instruments d'estalvi i inversió responsables a la ciutadania.

Comencem parlant de l'estalvi. La rendibilitat econòmica que ofereixen els productes financers d'un banc ètic ha de ser la mateixa que la de qualsevol altre banc convencional?

Crec que no. És cert que en un banc ètic hi ha factors com l'absència de salaris i d'altres beneficis escandalosos pels alts directius, l'austeritat en l'ús d'equips i instal·lacions o la retribució continguda al capital; aquests factors podrien suggerir grans marges per la banca ètica i, per tant, seria possible retribuir millor l'estalvi. Però, per un altre cantó, un banc veritablement

– *“Els objectius de la banca ètica són finançar activitats econòmiques que comportin un impacte social positiu i transformador i oferir instruments d'estalvi i inversió responsables a la ciutadania”*

ètic no fa inversions especulatives ni en activitats d'alta rendibilitat com la indústria armamentista o farmacèutica ni en grans grups industrials transnacionals. A més, hi ha sobre costos relacionats amb activitats que la banca ètica considera imprescindibles –com la dinamització de la participació de la base social o la tasca cultural i investigadora– que també limiten el marge.

O sigui, que una banca ètica remunera poc els estalvis...

Les matemàtiques de la intermediació financera són senzilles: si pagues molt pels dipòsits o pel capital, has de cobrar molt pels crèdits... i crec que la banca ètica no ha de cobrar molt pels crèdits en la mesura que tenen un objectiu social o mediambiental. Seguint aquest fil, penso que els qui gaudim d'un ampli benestar no podem aspirar a continuar superrendibilitant el nostre patrimoni. Renunciar a obtenir una alta rendibilitat pels nostres diners a tota costa és una forma de solidaritat i de decreixement. **Durant aquests anys, heu anat obrint oficines com les de Barcelona, Bilbao o Madrid, des d'on opereu provisionalment com a agents de la Banca Popolare Etica, una entitat italiana amb deu anys de trajectòria dins la banca ètica. Fins ara, a qui heu concedit crèdits i per fer què?**

La vocació de transformació social i inclusió mitjançant el crèdit és el primer valor de Fiare. La nostra activitat creditícia s'ha orientat cap als col·lectius en situació o risc d'exclusió social i a donar suport a totes aquelles organitzacions que plantegen alternatives a les causes de la injustícia al nostre món. Per això,

Cap on va el moviment llibertari?

Moment de la taula rodona que hi va haver al CSA La Maranya durant el seu cinquè aniversari
-
Laua Iascorz

Manifestació en defensa dels espais alliberats i contra la demanda que va patir el CSA Can Vies al 2007
-
Arxiu

Ares Arbós
Terresponent@setmanaridirecta.info

La pròpia realitat d'un moviment polític heterogeni, divers i escampat pel territori, així com la naturalesa contrària a tota jerarquia i a tot dogma, produeixen una sensació estranya entre les seves membres. Seure i parlar-ne, doncs, sempre és positiu. El que van fer les membres del CSA La Maranya de Lleida durant un dels actes del seu aniversari és, com a mínim, digne de ser recordat i explicat. Una convocatòria dirigida a un seguit de col·lectius d'arreu del territori mitjançant una eina del tot imprescindible avui dia –la xarxa Internet– i feta arribar a alguns dels espais o col·lectius que, pels seus actes, han esdevingut referents pel movi-

ment llibertari, segons les organitzadores. Gent de Can Vies (Barcelona, Sants), de La Màquia (Girona), de l'Assemblea de la UB i de la UAB, del Kasalet de Terrassa, de l'Assemblea Llibertària de Sabadell, del Columna Terra i Llibertat de Berga, de l'Alomà de Tarragona, del col·lectiu A Les Trinxeres de tot el territori de Ponent, de Negres Tempestes, del Lokalillo de Balaguer –incorporat a darrera hora– i les pròpies membres de la Maranya van debatre, durant tota la tarda del 17 d'abril, sobre el moviment del qual totes se senten part, en menor o major mesura.

Unes preguntes formulades setmanes abans i que es van fer arribar als col·lectius a través del correu electrònic van donar peu a l'explicació, per part de cada representant, de la situació del propi

col·lectiu, les perspectives de futur i la proposta de coordinació d'un hipotètic Moviment Llibertari de Catalunya.

Totes les representants van reflectir un estat semblant dels seus col·lectius, immersos en una dinàmica d'accions i xerrades contínua –i a voltes frenètica– i amb un bon grapat de persones treballant pel que històricament s'ha anomenat *La Idea*. La dinàmica que es vol seguir és aquesta, tot i que també es va manifestar la realitat que es dona sovint: respondre constantment els atacs repressius per part de la *democràcia* contra algun membre del moviment, ja sigui pròpiament llibertari o afí. És en aquests moments quan la xarxa d'afinitat existent es posa en marxa, sovint per donar una resposta molt bona i efectiva. Tanmateix, aquesta xarxa és in-

formal i personal, encara que finalment repercuteixi en l'acció col·lectiva local. Alhora, és una evidència que, quan cal, s'hi és.

Alguns col·lectius es dediquen a l'acció, la cultura i la publicació de documentació diversa, mentre d'altres tenen els seus principals mitjans de comunicació en les xerrades i els concerts.

La necessitat de coordinació també va ser quelcom destacable i un punt on tots els col·lectius van coincidir, tot i que hi va haver qui va manifestar que, per la seva naturalesa de funcionament, no en faria un "ús normal". En aquest sentit, ja hi ha hagut alguns intents de coordinació com la creació de la Xarxa Anarquista o projectes comuns com el de la Xarxa de Biblioteques Socials –on tothom qui vulgui pot abocar els volums i documents que conformen la pròpia col·lecció mitjançant una senzilla base de dades.

Els mínims comuns que podrien tipificar el moviment llibertari són "l'auto-gestió, el suport mutu, l'assemblearisme i l'antiautoritarisme". Aquestes bases, tot i que poden ser ampliables (o molt ampliables), conformarien "els trets bàsics de tot pensament llibertari", segons les persones presents a la trobada.

Es va parlar de dos tipus de coordinació: la primera consisteix en compartir material i recursos i l'altra es basa en els contactes fluids i permanents que ajudin a difondre els plantejaments llibertaris

Durant el debat, va sorgir la idea de la necessitat de coordinació en dos sentits. Per una banda, una necessitat merament infraestructural, que possibiliti compartir material tècnic, recursos diversos i contactes permanents per la convocatòria d'actes conjunts, traspàs d'informació pel que fa a ponts per xerrades, etc. Per l'altra, un contacte fluid i permanent –mínimament estructurat– de cara a teixir un pensament polític que pugui transcendir les pròpies fronteres del moviment, encarat a donar a conèixer el plantejament polític del món llibertari a les persones i col·lectius de fora del *queto*, a les quals sovint se senten tancats els col·lectius i persones que el conformen. Aquesta darrera coordinació seria la que dotaria el conjunt d'un discurs polític i la que plantejaria possibles accions o campanyes conjuntes per proposar a tots els col·lectius i individualitats que en volguessin formar part.

En definitiva, que tot està per fer i tot és possible... Després del debat, va quedar clar que la necessitat de fer-ho hi és i que, per part de la gent no escèptica, les ganes també hi són. Hi ha qui afirma que la trobada de La Maranya "pot marcar un abans i un després" en el moviment llibertari català contemporani. Això ja depèn de les organitzadores i de la resposta del propi moviment. Ara, la gent que no es coneixia ja es coneix i la que sí, va tornar a compartir una tarda encomiable, agradable i constructiva.

Compostatge casolà: l'ecologia a casa

El compostatge casolà és una pràctica de reciclatge que s'ha dut a terme des de sempre arreu de Catalunya. Antigament, el producte del compostatge es coneixia com a 'terregada' o 'terra-fem'. Avui, l'anomenem compost. De la utilitat del compost i del compostatge, en parlarem al llarg de tres articles.

Albert Piqué
bonviure@setmanaridirecta.info

Una bona prova de l'arrelament de la pràctica del compostatge en la nostra cultura és la dita *tira-ho a la bassa*, que fa referència al lloc on s'apilaven les escombraries que els porcs i les gallines no aprofitaven i que es barrejaven amb restes vegetals, terra i fems. Aquesta imatge ens evoca la casa de pagès, l'hort i els animals i, per la gent que actualment viu en un entorn urbà, també evoca males olors, mosques i rosegadors. Res més allunyat de la realitat. De la pudor, es pot explicar el que deia una pàgina de l'Alta Ribagorça: "Els fems fan pudor des que el bestiar menja pinso, però antigament l'olor no era desagradable". També és un mite la creença que diu que al lloc on es fa compostatge hi van les mosques i els rosegadors, ja que si es fa correctament no molesta de cap manera. Tot això fa que, des de l'administració pública, es tingui en compte el compostatge com una alternativa al tractament del residu orgànic de la cuina i al residu vegetal procedent del jardí i que, des de l'Agència de Residus de Catalunya, se'n subvencioni la implantació.

Més compostatge, menys residus

Des de la perspectiva de la problemàtica dels residus, sabem que el 38% de les escombraries que produïm a Catalunya són de tipus orgànic i fàcilment compostables. Ara bé, si tenim en compte que el compostatge es fa a l'hort o al jardí, el percentatge real de residu orgànic que produïm en una casa on podem instal·lar un compostador fàcilment arriba al 70%, o més encara en el cas de jardins molt grans i amb gespa. L'objectiu d'aquest article no és parlar de la problemàtica dels residus; n'hi ha prou d'observar els contenidors plens de restes de poda o bosses de gespa en algunes zones dels nostres pobles i ciutats per comprendre l'abast i

nostre propi residu, és molt important comprendre que el compostador no fa el compostatge: només és un recipient. El que fa que el procés de compostatge funcioni és la manera de construir la pila de compostatge que hi ha dins del recipient. Les funcions del compostador només són estètiques, d'aïllament i d'aprofitament de l'espai en alçada. La funció estètica és evident: queda millor tenir un compostador en un racó del jardí que no pas tenir una pila de restes de la cuina barrejades

FOTOGRAFIES:
Albert Piqué

amb gespa. La funció d'aïllament és important, ja que per aconseguir que el procés de compostatge s'iniciï de manera

—
“Els fems fan pudor des que el bestiar menja pinso, però antigament l'olor no era desagradable”
—

espontània, necessitem que la pila tingui un volum mínim d'un metre cúbic. Amb menys volum, el procés triga massa a començar o bé es desenvolupa de manera poc satisfactòria. Un bon compostador amb bones parets per retenir l'escalfor permet que el procés de compostatge s'iniciï amb un volum de pila menor.

La tercera funció del compostador, l'aprofitament de l'espai, és òbvia: amb un compostador, aprofitem millor l'espai en altura que si tenim la pila a terra. Per tant, als jardins petits podem organitzar millor l'espai de què disposem.

Al mercat, podem trobar tot tipus de compostadors. De fusta, no se'n comer-

cialitzen, perquè la humitat de la pila els fa malbé en pocs anys. Els metàl·lics s'havien comercialitzat fa anys, però els àcids del compostatge els rovellen de seguida i, al cap de poc, es desfeien. A més, no retenien bé l'escalfor. Així doncs, els principals models que trobem són de plàstic i la diferència de preu entre uns i altres és deguda al tractament de raigs ultraviolats. Els que no en tenen, perden el color en pocs anys i es tornen trenca-dissos, fins que s'acaben esmicolant.

Respecte a les mesures i el disseny, n'hi ha de diferents tipus. Si és possible, en triarem un que tingui la forma de la pila de compostatge. Com més volum tingui el compostador, més ample hauria de ser: el funcionament òptim de la pila de compostatge es produeix quan hi ha menys superfície exterior per on s'escapen l'escalfor i la humitat. En aquest sentit, els compostadors que són modulars i que es munten l'un al costat de l'altre o apilats i creant formes cúbiques són divertits, però retenen menys l'escalfor i tenen massa superfície per on s'escapa la

humitat.

La pila de compostatge

Per construir una pila de compostatge, cal tenir en compte dues coses: la primera és que sempre que hi aboquem gespa o restes de la cuina, cal abocar-hi un volum equivalent de gespa assecada, fulles seques o qualsevol material vegetal assecat (serradures, palla...). La segona és que cal vetllar per mantenir la humitat dins el compostador. Si s'asseca, el procés de compostatge s'atura i cal refer tota la pila des del començament.

Si respectem aquestes dues normes i el compostador està instal·lat directament a terra i té un bon drenatge, el procés de compostatge es desenvoluparà sense problemes. En un proper article, veurem quines incidències hi poden haver i la manera de resoldre-les fàcilment.

MÉS INFORMACIÓ:

<http://blopermacultura.blogspot.com>

Un bon compostador

Per fer compostatge casolà i gestionar el

Crac, boom, es-pon-ja-men

FOTOGRAFIA: Laia Gordi i Vila

Un caràcter en una paret. Gros, blanc i vistós. Un rere l'altre, en una paret gris, en un carreró estret, al cor de Pequín. El significat: enderrocament. Una brutal i impecable política *d'esponjament*, a la xinesa, sense eufemismes: en-der-ro-ca-ment és un sol caràcter.

La carta oficial arriba a casa, la sentència està escrita: recol·locació. Els suburbis que no existien, ara creixen com l'escuma, ciutats de gratacels, despullats, formigó armat, com els seus promotors. Desapareix la cara més amable, aquella humana, un vell Pequín: carrerons, casetes baixes, teulades a dues aigües, portes corbades, patis... els nens que corren, les dones que xerren, els homes que fumen, sempre pel carrer, la fruita per terra, el venedor de raviolis i el de *malatan*. Pels amos del món, tot això és misèria, porqueria; hi viuen els pobres, se'ls haurà d'ajudar, doncs: donemlos casa nova, ben lluny del centre, que no se'ls vegi. I ho fem per ells, que no tenen ni lavabos! Que els han de compartir! Que són pobres, pobres i la misèria, ja se sap, porta misèria. I que bé que estaran als blocs de pisos! S'ha acabat aquest lamen-

table espectacle de poble d'interior. I quins gratacels de vidres brillants construirem! I el centre comercial per la classe mitjana! I les oficines pels estrangers! Que bonic! Que rics que som! Som un país emergent! Som poderosos! I és que ho fem per ells, pel poble, per la societat.

Però el poble no hi està d'acord, no li agraden els pisos nous, lluny de tot, lluny d'on poden vendre moniatos calents. Als gratacels, ningú no es coneix i tothom està més sol. No els agraden i diuen que no, que no se'n van. Però els tallen la llum, l'aigua i, després, arriben les excavadores i els nens tenen por i els pares també.

Hi ha un grup d'artistes però, a qui també fan fora; viuen sense llum al seu districte artístic, però ells han perdut la por com per obra d'art. Són la contestació xinesa. La dissidència impossible en un país sense drets. El mes de febrer, es van manifestar prop de Tiananmen amb la intenció d'arribar-hi. Va ser la primera vegada des de 1989. Crac, boom...

Laia Gordi i Vila

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

■ RADIO I TELEVISIÓ PER INTERNET

Un parell de portals recullen les ràdios i les televisions que emeten en català als PPCC

Manuel Torres Mendoza

Entre el govern de la Generalitat valenciana amenaça de denunciar judicialment Acció Cultural en el cas que s'emetin els partits de futbol Barça-Vila-real i el Real Sociedad-Rayo Vallecano (jugar el 1 de maig), un ciutadà crea un parell de portals a la xarxa Internet on es recullen la majoria de televisions i ràdios que emeten en català als Països Catalans (PPCC).

El cas de la denúncia contra Acció Cultural del País Valencià és una actuació amb què va amenaçar el govern de Francisco Camps per prohibir que les emissions d'aquest partit, que sí que va emetre TV3, arribin a aquest país. Davant d'això, Acció Cultural fa una crida als

ciutadans per fer un darrer esforç i recollir els pocs milers de signatures que els falten per arribar al mig milió de signatures vàlides per fer possible la tramitació del projecte de llei que impulsa la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) Televisió sense Fronteres.

70 mitjans parlats en català

Per altra banda, s'han creat dos portals a la xarxa Internet que agrupen un bon nombre d'emissores de televisió i de ràdio que emeten als Països Catalans. Des d'una sol web és possible accedir a la programació de ràdios i cadenes de televi-

sions a la Catalunya Nord o a les Illes Balears. En total, s'hi poden visualitzar una vintena de televisions de Catalunya, el País Valencià, la Catalunya Nord i Andorra, a més de poder escoltar una cinquantena d'emissores de ràdio dels diversos territoris de la nació, segons informen des del portal Directe.cat. Ambdós portals són obra de Miquel Marzabal, que els va crear per oferir tots els mitjans de comunicació dels Països Catalans a les internautes per evadir les limitacions imposades pels governs.

Els portals creats per Miquel Marzabal són <http://www.paisos-catalans.tv> i <http://www.paisos-catalans.fm> i s'inspiren en el que fa el portal <http://www.nederland.fm> als Països Baixos.

■ PREMSA

'El Periódico' recomana un 22% de llibres en català davant el 51% assolit pel castellà

Xavi Martí

Un bon grapat de veus han denunciat, des de fa anys, que la premsa, les televisions i les ràdios de Catalunya no promocionen la llengua i la cultura catalanes amb prou intensitat ni el rigor necessari. El 21 d'abril, *El Periódico de Catalunya* va publicar un suplement especial del dia del llibre de 24 pàgines que es pot presentar com un exemple d'aquest fenomen.

Al suplement, el rotatiu de Barcelona recomana 261 novetats editorials. D'aquests títols, 203 són novel·les, reculls de poesia, assajos o manuals. Un total de 25 obres s'enquadren en la literatura infantil, 24 a

la literatura juvenil i nou al gènere del còmic. Dels 25 llibres infantils, set estan editats en castellà, onze en català i castellà i set només en català, però, en aquest darrer grup, sis llibres estan dedicats al tema de Sant Jordi. En l'àmbit juvenil, el diari recomana 24 títols, setze dels quals s'han editat en castellà, sis en català i castellà i només dos en català. En el terreny del còmic, la supremacia del castellà és total, ja que, dels nou títols inserits al suplement, vuit estan editats en castellà, un en català i castellà i cap únicament en català. Dels 203 títols de literatura d'àmbit general, 104 llibres estan editats en castellà, 50 en les dues llengües i 49 en català. Podem apre-

ciar que la majoria de títols recomanats pel *Periódico* han estat editats en castellà. En segona posició, trobem llibres que es poden trobar en les dues llengües, mentre que el català queda relegat a la tercera posició.

Amb percentatges absoluts, dels 261 llibres recomanats, 135 exemplars són en castellà, cosa que suposa un percentatge del 51,7%. Els títols en català i castellà arriben a les 68 unitats (un 26,05%) i els llibres només editats en català sumen 58 exemplars, únicament un 22,22% del total. Algú podria pensar que en el cas dels títols publicats en les dues llengües ja es promociona el català, però, en el

moment de la compra del llibre, la partida quasi sempre la guanya el llibre editat en castellà. Només cal que ens fixem en les dades de l'any 2006 ofertes per Idescat referents a la llengua utilitzada per la població catalana en la darrera lectura: un 34,5% pel català davant el 61,2% del castellà.

El suplement també ens permet veure com quasi tots els títols recomanats pertanyen a editorials grans o que formen part de grups de comunicació. Les petites editorials i aquelles que ofereixen temàtiques alternatives o treballs d'autores que no formen part de l'establishment sembla que no existeixen segons *El Periódico*.

OPINIÓ

> Reflexions pel dia de la llibertat de premsa

El dia 3 de maig es va celebrar el dia internacional de la llibertat de premsa. Com és costum des de fa uns anys, diverses entitats van fer les seves declaracions per assenyalar qui són els dolents en relació a la llibertat de premsa. Una d'aquestes ONG és Reporters sense fronteres, que va publicar el seu informe, on acusa diversos governs de no fer el que marca l'esperit de l'article 19 dels Drets Humans pel que fa a l'obligació de vetllar pel seu compliment. Malgrat la denúncia, crida l'atenció el fet que, com és costum, es critiquin els governs cubà i iranià i no es faci una crítica al model capitalista de producció d'informació, que ha acabat convertint-la en un producte més del mercat, també comercialitzat pels mass media, una situació que també lesiona greument aquest dret.

Tot i reconèixer que els assassinats (nou durant aquest 2010) i les penes de presó per periodistes (298 a dia d'avui) representen l'exacerbador màxima de repressió, hem de ser conscients que, a les societats on vivim, tampoc no gaudim d'una llibertat plena pel que fa el dret esmentat abans. La precarietat que pateixen la majoria de persones que exerceixen de periodistes als grans grups mediàtics i la prohibició d'emetre en un espai audiovisual farcit d'ofertes amb objectius de lucre també són un greuge a l'hora de poder exercir el dret de la llibertat de premsa, d'expressió i d'emissió per qualsevol mitjà.

A l'Estat espanyol, les situacions viscudes per les periodistes d'*Egunkaria* i *Egin* o pel setmanari *El Jueves* ens fan recordar que existeix la censura i la repressió i que, en relació a segons quins temes, la censura fins i tot s'exerceix per part de les pròpies periodistes. MTM

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org
Reco 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!

5 coordinadora obrera sindical

www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

LAMPISTERIA LL.A.M.

Instal·lacions i reparacions de llum, aigua, gas

Av. Diagonal, 80 local 9 08019 Barcelona Tel. 655 240 372

pàgines continguts

actualitat + anàlisi + Suma-t'hi

L'ACCENT

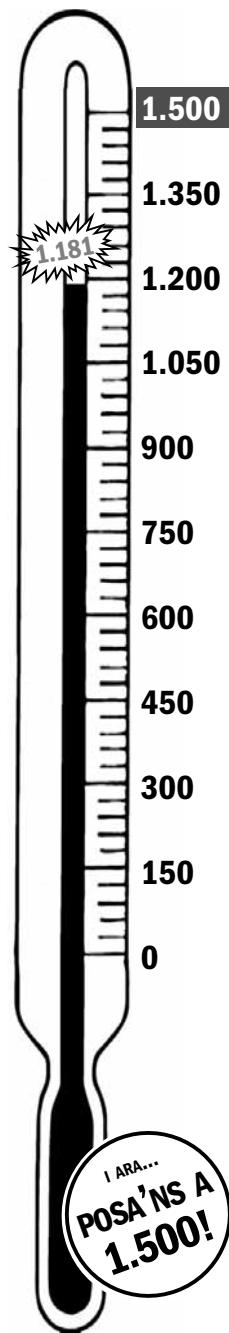
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

La DIRECTA fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscrit?)

Ja fa més de tres mesos que la nova Directa és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb Illacrua, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels Quaderns d'Illacrua. Tal com hauréu pogut copsar les subscripcions i lectures habituals durant aquests últims catorze números, la Directa ha crescut. La fusió amb Illacrua ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la Directa, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'a-

ra, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabeu, el gener vam començar a incorpo-

rar les subscriptores d'Illacrua que han anat renovant la subscripció, un procés que no tanquem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions d'Illacrua i la Directa ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya Suma-t'hi, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscriptores d'Illacrua. Paral·lelament, treballarem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laboren i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova Directa ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscriptores: les de la Directa antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'Illacrua, les que ja esteu subscriptes a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

JOAN SANZ

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillell Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa** · Rogent, 82. **SANTANDREU:** Patapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquina Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspre, 11 1er | Ateneu Llibreri Paqueta · Pg Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ampiè, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baro de Sant Petriell, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

ENTREGANT AQUESTA BUTLLETA GAUDIREU D'UN 10% DE DESCOMTE SOBRE EL PREU DE L'ENTRADA EN TOTS ELS CONCERTS DINS DEL CICLE CONTEMPORANIUS, CICLE DE MÚSICA D'ARRELS QUE TINDRÀ LLOC AL C.A.T FINS AL PROPER 14 DE MAIG.

DEL 16 D'ABRIL AL 14 DE MAIG DE 2010

CONTEMPORANIUS 10% **DESCOMTE**

ESTRAMP JAÇ// FOLKINGCATS//KAULAKAU// DOMINI MÀGIC// TOTI SOLER

CENTRE ARTESÀ TRADICIONARIUS · Pl. Anna Frank s/n

www.tradicionarius.cat

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · EL SALARI MÍNIM RESTA IMMÒBIL EN LES 35 LLIBRES MENSUALS (4,69 EUROS) DES DE L'ANY 1984

La població lluita per un sou mínim digne

Marc Almodovar
Alexandria

La lluita per un salari mínim ha marcat les mobilitzacions laborals de l'1 de Maig a Egipte. Tot i que aquell dia es van viure mobilitzacions, la convocatòria més important va tenir lloc el 2 de maig, després d'una crida feta a través d'Internet i que va utilitzar com a imatge artistes, cineastes i *bloquers* destacats. *Volem passar el límit de la pobresa* va ser un dels lemes de la mobilització. La convocatòria, una reedició de la que ja es va celebrar el 3 d'abril, reclamava l'augment del salari mínim, que resta immòbil en les 35 lliures mensuals (4,69 euros) des de 1984. Els grups convocants demanaven l'aplicació de la llei unificada del treball publicada l'abril de 2003 i que, a dia d'avui, encara no s'ha executat. Aquesta legislació anunciava la necessitat de crear un consell nacional de salaris, sota la direcció del ministre de Planificació, responsable d'establir un salari mínim d'àmbit nacional tenint en compte el cost de la vida. Un mínim que les manifestants reclamen que es fixi en les 1.200 lliures per mes (al voltant de 160 euros).

Les manifestacions dels dies 1 i 2 de maig van servir per demanar que el salari mínim quedi fixat en les 1.200 lliures mensuals (uns 160 euros)

Aquesta nova convocatòria es produeix quan la polseguera per les mobilitzacions anteriors encara no ha decaïgut. A part de la manifestació del 3 d'abril, el 6 d'abril es va fer una nova convocatòria per commemorar l'aniversari de les mobilitzacions històriques de 2008, que van tenir el seu epicentre a la ciutat obrera de Mahalla el Kubra i van donar el tret de sortida simbòlic a l'actual onada combativa a Egipte. La mobilització d'enguany, com és habitual, va ser reprimida per la policia, que va atacar les manifestants i va detenir més de 90 activistes. Set dies després, la manifestació que es va fer per denunciar els fets ocorreguts també va acabar amb durs enfrontaments. Això va provocar un debat intens dins els cercles polítics, a partir de les demandes dels grups polítics d'oposició.

El clima es va escalfar quan, en plena discussió parlamentària sobre els incidents del 6 d'abril, Hassan Nashat el-Qassas -diputat del governamental PDN- va reclamar que la policia usés armes de foc per aturar les

Centenars de treballadores i activistes es van manifestar per exigir un salari digne el dilluns 2 de maig

manifestants enloc de les tradicionals mànegues d'aigua. "S'ho mereixen", va argumentar abans de recordar que "van en contra de la llei". Cal recordar que el dret de manifestació és un dels molts drets negats a la població egípcia des que, el 1981, es va aplicar la llei d'Emergència, que encara és vigent a dia d'avui. Unes setmanes després de l'incident, en plena marea que reclamava la seva destitució, el parlamentari va demanar "excuses al poble d'Egipte" a través d'una entrevista a l'oficialista *El Ahram*, on assegurava que les seves paraules havien estat "malinterpretades". No obstant això, les lluites laborals no han parat d'augmentar al país. El mes de març, segons assegura l'organització Fills de la Terra, es van viure 54 mobilitzacions laborals, un període durant el qual van morir sis treballadores i 55 més van resultar ferides greument per les males condicions de seguretat.

Les mobilitzacions floreixen al país dia rere dia i augmenten la seva presència visual al carrer en una espiral que fins i tot es fa difícil d'obviar pels mitjans del règim. La mobilització de les treballadores del cotó de Tanta, que s'ha convertit en una de les vagues obreres més llargues de la història del país, ha servit d'exemple per moltes mobilitzacions laborals al país. La seva lluita va començar el 2005 amb la privatització de l'empresa, venuda a un inversor saudita que acabaria fugint del país a finals

de 2008, després que les primeres mobilitzacions obreres provessin de frenar la venda i el tancament de la fàbrica. La lluita ha portat a plantejar un debat intens sobre la nacionalització de les empreses i les lluites laborals i van arribar a obrir momentàniament el debat de l'autogestió obrera al país. Els treballadors van acampar quasi un mes sencer davant la seu del consell de ministres i van iniciar una onada de plantades que va ser imitada

El sistema sindical es regeix pel sindicalisme vertical de la Federació Egípcia de Sindicats, que està controlada pel règim

per altres treballadores. Arran d'això, la vorera ministerial ha estat rebatejada com la *vorera del Poble*. Darrere d'aquestes mobilitzacions, també hi trobem la lluita per assolir sindicats lliures. Actualment, el sistema sindical egipci es regeix pel sindicalisme vertical, representat per la Federació Egípcia de Sindicats, completament controlada pel règim. La creació, ara fa

un any, del primer sindicat lliure que hi ha al país en 50 anys -el dels recaptadors d'impostos- després d'una lluita dura i llarga va donar una alenada d'esperança a les treballadores.

Aquestes mobilitzacions s'engloben dins un ambient d'agitació política i social en augment al país, des que l'anterior president de l'Agència Internacional per l'Energia Nuclear, Mohammed El Baradei, va tornar al país i va anunciar la seva voluntat de participar a les eleccions presidencials del proper any. Tot i que el blindatge polític en què viu el clan Mubarak impossibilita la candidatura del diplomàtic, un gran nombre de veus polítiques i socials s'han aixecat per reclamar un canvi de la constitució que permeti la lluita electoral. Baradei va ser rebut com un heroi a l'aeroport i un clima d'optimisme pel canvi es va desfermar al país. El Baradei ja s'ha reunit amb gairebé totes les forces d'oposició, incloses les treballadores, per buscar aliances de cara a una hipotètica carrera electoral. El mateix Baradei va saludar les treballadores d'Egipte (contràriament al president Mubarak, que no va fer cap compareixença pública pel seu delicat estat de salut) amb un comunicat on reconeixia la importància de les lluites laborals i assegurava que el canvi només era possible si totes les forces anaven juntes. A ningú se li escapa que, durant dotze anys, l'egipci ha dirigit una institució molt

propera a la Casa Blanca i al sionisme. L'esquerra ha analitzat la il·lusió desfermada com una prova més de la desesperació del poble egipci pel canvi i, tot i alertar del perill de donar un suport cec al candidat, admet la possibilitat que la candidatura suposi acabar amb el monopoli del règim Mubarak i la seva successió.

L'esquerra egípcia ha pres les mobilitzacions polítiques i laborals com una oportunitat de mostrar la seva força política al país

Alguns diputats de l'esquerra, com el president del nasserista Karama, encara no han desestimat l'opció de participar en la carrera electoral. És per això que l'esquerra ha pres aquestes mobilitzacions polítiques i laborals com una oportunitat de mostrar la seva força política al país i pressionar Baradei per incloure punts de l'esquerra dins un hipotètic programa electoral que encara no ha sortit a la llum.

, roda el món

MÈXIC • BÁRBARA ZAMORA, ADVOCADA DEFENSORA DELS DRETS HUMANS

“Al país es viu una guerra contra la població, no contra els delinqüents”

Bárbara Zamora és advocada del gabinet mexicà Tierra y Libertad. Ha portat casos de defensa del territori i dels Drets Humans i denúncies per crims d'Estat, entre ells, els de la gent detinguda a San Salvador Aten-co el 3 i 4 de maig de 2006.

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Es parla de la guerra contra el narcotràfic, però, quina és la situació dels Drets Humans?

A Mèxic es viu una guerra contra la població, no contra els delinqüents. Tot l'aparell de l'Estat s'ha tornat militar amb l'arribada al poder del Partido de Acción Nacional. L'expresident Vicente Fox va nomenar un general com a procurador de Justícia de la República i el president Felipe Calderón ha endegat la famosa guerra contra el narcotràfic i ha tret l'exèrcit al carrer a diversos estats. Els militars detenen persones sospitoses no se sap de què. Fa poc, hi ha hagut un escàndol perquè una persona detinguda pels militars va aparèixer morta el dia següent. Són execucions extrajudicials que ens ubiquen a l'època de la guerra bruta.

Arran de les morts de Javier Cortés i Alexis Benhumea a Atenco, o del periodista Brad Will a Oaxaca, l'any 2006, la versió oficial va ser que la mateixa gent de la manifestació els havia assassinat. Què diuen ara?

Diuen que els morts són sicaris o que són danys col·laterals. Fa mesos, van assassinar catorze joves en una festa a Ciudad Juárez i el govern va dir que era un enfrontament entre bandes. A Monterrey, van matar dos estudiants i van dir que era un foc creuat entre militars i delinqüents... o els dotze camperols de Durango massacrats i acusats de ser sicaris. També van desaparèixer per darrere el cotxe d'una família en un control militar i van matar dos nens de cinc i nou anys. Els militars cada dia maten, però ells no poden ser jutjats per tribunals civils. Els assassinats i execucions extrajudicials, les detencions il·legals, la tortura i les desaparicions forçades queden impunes. Realment, estem enmig d'una guerra.

"Els militars maten cada dia, però ells no poden ser jutjats per part de tribunals civils"

I no sembla que hagi de canviar...

Fa unes setmanes, el secretari de Defensa va demanar al Congrés i al Senat una llei perquè els militars puguin entrar als domicilis i endur-se la gent fins a 24 hores abans d'entregar-la a una autoritat civil. Si s'aprova, realment estarem en un Estat feixista.

ANNA MURILLO

La gent s'ha de rebel·lar perquè s'està vulnerant el dret elemental de la legitima defensa. No es pot continuar esperant que l'autoritat faci justícia perquè mai no la farà.

Creix la impunitat i creix la repressió. Per quin escenari s'han de preparar les lluitadores socials de Mèxic?

S'han creat espais d'excepció -com diu el filòsof italià Giorgio Agamben- que anul·len del tot la llei i l'estat de dret i es tracta la persona com una simple existència física, despallada de cap dret ciutadà. L'any 2008, es van reformar deu articles de la Constitució i alguns paràgrafs són idèntics a la llei antiterrorista espanyola i la llei patriòtica dels Estats Units, amb la diferència que, a Mèxic, tot això s'ha posat a la Constitució, el nivell jurídic més alt.

Com afecten aquests canvis?

La llei contra la delinqüència organitzada s'aplica tant als delinqüents comuns com als lluitadors socials. Com

que la reforma diu que és un delictu greu posar en perill la pau pública i, per l'autoritat, qualsevol cosa la posa en perill, llavors, mai qualificaran una protesta com a legítima.

Costa d'entendre que el bloqueig d'una carretera suposi tants anys de presó, com ha passat a Atenco.

Ha canviat molt el tracte de les autoritats cap aquest tipus de protestes. La retenció de funcionaris era una pràctica molt comuna al camp, quan els camperols duïen anys de tràmits i preniën la decisió de retenir-los a l'oficina fins que obtenien una solució. Però, avui, aquestes accions són qualificades com a segrest equiparat. Les protestes socials es castiguen amb més anys de presó que algú que realment ha comès un segrest per demanar un rescat. Ara, s'està globalitzant el que es diu *dret penal de l'enemic* o *dret penal d'autor*, no pas d'acte. O sigui que no es castiga una conducta, sinó que es castiga la

persona, no importa què ha fet, sinó qui ho ha fet.

Tres activistes d'Atenco són a presons de màxima seguretat, amb penes de 60 a 100 anys. Com se sosté això?

Perquè és molt discrecional, no respecten les seves pròpies lleis. La repressió a Atenco pretenia colpejar la iniciativa zapatista de *La Otra Campaña*, d'on eren la major part dels 200 detinguts. Magdalena García Duran, per exemple, va ser acusada de segrestar els policies i, a mesura que anàvem demostrant que això era fals, el jutge anava canviant l'acusació; ho va fer fins a tres vegades, cosa que està prohibida perquè ja no et pots defensar. Amnistia Internacional va prendre Magdalena com a presa de consciència i, finalment, va poder sortir abans que la resta. Magdalena va ser detinguda amb dues persones més, però com que ella formava part d'una organització indígena va anar a la presó i els altres dos

van quedar lliures. Aquí és on entra el *dret penal d'actor* i no d'acte, perquè la mateixa conducta no es castiga de la mateixa manera si la comet una persona o una altra.

Fa poc es van publicar unes fotos que, suposadament, desemmascaraven el Subcomandante Marcos, però que van quedar en res; també diuen que reben diners d'ETA. Poden estar planificant reobrir definitivament el conflicte a Chiapas?

El govern no ha deixat mai de colpejar l'EZLN ni les seves comunitats, amb la intenció d'arrabassar-los les terres que van prendre l'any 1994 perquè, allà, hi està creixent la forma autònoma de governar-se i el territori és fonamental. Crec que aquella nota recent que, suposadament, desemmascarava Marcos té la intenció de socavar el suport internacional cap a l'EZLN. Amb el govern, pot passar de tot.

Aquest mes d'octubre, farà nou anys de l'assassinat de l'advocada i defensora incansable dels Drets Humans Digna Ochoa. La versió del suïcidi no se sosté per enlloc, s'ha tancat el cas?

No totalment. Fa uns anys, es van oferir testimonis nous, però en un expedient a part, com si no hi tinguessin res a veure. Les persones que van assassinar Digna Ochoa també van ser assassinades; hi ha una acusació directa contra un cacic, però no ha anat a més. Quan portàvem el cas, vam denunciar que s'estava manipulant la investigació i el procurador de Justícia d'aquell moment, Bernardo Batiz, em va amenaçar de ficar-me a la presó si continuava amb el cas. Si hi hagués un altre tipus de pressió o un altre govern canviés d'actitud, potser es podria reobrir el cas.

"El secretari de Defensa ha demanat una llei perquè els militars puguin entrar als domicilis i endur-se la gent fins a 24 hores abans d'entregar-la a una autoritat civil"

Les famílies de les desaparegudes polítiques dels anys 70 i 80 estan convocant protestes cada setmana per reclamar justícia i, sobretot, que els tornin les famíliers.

Es va crear una Fiscalía Especial per Delictes del Passat, però va desaparèixer perquè, després de presentar algun expedient, els jutges van respondre que els delictes ja havien prescrit. El poder judicial és nomenat pel president, que sempre avala els actes dels governants.

MÈXIC · S'HAN CONVOCAT NOVES MOBILITZACIONS PER DEMANAR L'ALLIBERAMENT DELS PRESOS

Dotze habitants d'Atenco resten empresonats quatre anys després de les detencions il·legals

OSCAR ROMERO

El Comité Justicia y Libertad para Atenco va celebrar un acte de suport als presos el 3 de maig

Oscar Romero
Ciutat de Mèxic

El cas *Atenco*, un dels episodis repressius més sonats dels últims anys a Mèxic, arriba a un punt decisiu. El mes de març, la Suprema Corte de Justicia de la Nación (SCJN), màxim òrgan judicial de l'Estat mexicà, va anunciar que revisaria les sentències contra els dotze habitants d'Atenco que van ser detinguts pels fets del 3 i 4 de maig de 2006 i que encara continuen a la presó. En un procés ple d'irregularitats, els presos van ser declarats culpables d'un delictes de "segrest equiparat", amb condemnes que van des dels 31 anys fins als 112 anys per Ignacio del Valle Medina, dirigent del Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra (FPDT).

El govern estatal prepara noves acusacions contra els presos

Davant l'anunci de la SCJN, s'han convocat noves mobilitzacions per demanar l'alliberament dels presos. El 3 de maig, es van convocar diverses activitats a la plaça principal de San Salvador Atenco. Primer es va fer un acte en memòria d'Alexis Benhumea i Javier Cortés -víctimes dels fets ocorreguts fa quatre anys-, durant el qual el bisbe Raúl Vera va demanar a la SCJN: "Que faci la seva feina i no sotmeti la justícia a capritxos polítics".

Després, durant la roda de premsa, l'advocat del FPDT Leonel Rivero va declarar que el govern estatal estava preparant noves acusacions contra els presos, cosa que suposava una "provocació" i un "desafiament a la SCJN". Finalment, es van llegir diferents cartes enviades pels presos, que van ser escoltades amb emoció per les persones que hi havia congregades. A partir d'ara, es preveu convocar una marxa des d'Atenco fins a la seu de la SCJN -a la Ciutat de Mèxic- i diferents visites a les presons de Molino de las Flores i el Altiplano.

Una bala mata un noi de catorze anys

El 3 de maig de 2006, la policia va desallotjar amb violència la gent de Texcoco que venia flors al mercat i que feia dies que mantenia un conflicte amb les autoritats municipals. Des de la població veïna de San Salvador Atenco i com a mostra de solidaritat amb les floristes, van arribar grups de militants del FPDT, una organització camperola -coneguda per les seves manifestacions amb els matxets alçats- que, l'any 2002, va aconseguir aturar un megaprojecte d'aeroport a la zona. Després del desallotjament de Texcoco, la confrontació de la policia amb el camperolat que mantenia tallada la carretera va augmentar. Un noi de catorze anys, Javier Cortés, va morir a causa d'una ferida de bala del calibre 38, el tipus de bala que utilitza la policia. La situació es va fer cada vegada més tensa, mentre la policia envoltava San Salvador Atenco i alguns agents es dividien i quedaven retinguts al poble. Durant tota la nit, la població es va mantenir a la barricada

per defensar el setge policial, però a les 6:30 de la matinada del dia següent (4 de maig del 2006), un operatiu municipal, estatal i federal format per milers de policies va entrar a San Salvador Atenco i va agredir i colpejar la seva població de manera indiscriminada, a més de fer nombroses destrosses materials. Durant els fets, un noi de 20 anys, Alexis Benhumea, va rebre un projectil de gas lacrimogen al cap i va quedar en coma. Un mes després, el noi va morir. El 4 de maig, la policia va entrar a les cases sense ordres judicials i va detenir un total de 207 persones, entre elles, dues noies catalanes. Durant el trasllat a la presó, les persones detingudes van ser colpejades i maltractades, especialment les dones, que van patir abusos sexuals i violacions. Del total de detingudes, una trentena van complir condemna a la presó, dotze de les quals encara resten en la mateixa situació.

Un tribunal escollit pel president

La Suprema Corte de la Justicia de la Nación, la màxima instància judicial que revisarà els casos, té la funció de mantenir l'equilibri de poders per evitar possibles abusos per part del govern. Però aquest objectiu resulta molt difícil d'assolir, si tenim en compte que les resolucions les prenen un seguit de ministres que, paradoxalment, són escollits pel mateix president. L'història de veredictes d'aquest organisme està ple de controvèrsies. El febrer de 2009, la SCJN va eximir de responsabilitats el governador de l'Estat de Mèxic, el procurador general de la República i els dirigents policials estatals i federals dels abusos come-

sos durant els fets d'Atenco. Diferents organitzacions de Drets Humans van qualificar la decisió de "vergonyosa" i "lamentable". Els mesos d'agost i novembre de 2009, la SCJN va ordenar l'alliberament d'una trentena de persones sentenciades per la massacre d'Acteal, ocorreguda l'any 1997. El Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de las Casas (FRAYBA) va declarar que, d'aquesta manera, es "deixava en impunitat el mínim avanç en justícia sobre la massacre d'Acteal" i va sol·licitar l'estudi del cas a la Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CIDH).

La retenció de funcionaris podria convertir-se en un delictes

La resolució de la SCJN sobre els presos d'Atenco, que podria sortir el mes de juny, és considerada com una decisió transcendent perquè crearia jurisprudència en relació al delictes de segrest equiparable. La retenció de funcionaris és una pràctica habitual de les organitzacions socials com a forma de protesta contra el govern. Ara, aquest tribunal haurà de determinar si aquest tipus de protestes han de ser sancionades com si es tractés d'un segrest on es demana un rescat de diners. Segons defensa el FPDT, equiparar ambdues conductes és una manera de criminalitzar la protesta social.

MÈXIC · REPRESSIÓ

Un grup armat ataca una caravana civil d'observació i solidaritat a San Juan Copala

O. R.
Ciutat de Mèxic

Una caravana formada per membres de diferents organitzacions socials, mestres, observadors internacionals i periodistes que es dirigien al municipi de San Juan Copala -Oaxaca, Mèxic- va patir una emboscada, el 27 d'abril, per part d'un grup armat que havia tallat la carretera i que va disparar sobre els vehicles. Els trets van matar Beatriz Alberta Cariño Trujillo -integrant de l'organització CACTUS de Oaxaca- i Tyri Antero Jaakkola -observador internacional originari de Finlàndia. La resta de persones del grup, algunes amb ferides de gravetat, van fugir per amagar-se al bosc i van romandre dos dies desaparegudes. Posteriorment, van ser trobades i hospitalitzades.

Els paramilitars assetgen el poble, que es va declarar autònom l'any 2007

La caravana s'havia format per denunciar l'estat de setge que mantenen membres del grup paramilitar priista Unidad de Bienestar Social de la Región Triqui (UBISORT) sobre la població de San Juan Copala. Aquest municipi, on viuen prop de 800 indígenes triquis, no reconeix el govern estatal i es va declarar autònom l'any 2007. El desembre de 2009, però, UBISORT va imposar un nou president municipal fins que, l'11 de març, militants del Movimiento de Unificación Lucha Triqui Independiente (MULTI) van restaurar pacíficament l'anterior president depositat, que havia estat escollit de forma assembleària. Des d'aleshores, la situació ha empitjorat molt: els grups paramilitars van tallar la llum i l'aigua, es va tancar l'escola i no hi ha servei mèdic. Dies abans de l'arribada de la caravana, UBISORT va declarar a la premsa que no hi havia "condicions perquè aquesta es portés a terme" i que "no es responsabilitzava del que pogués passar".

Aquests fets han estat valorats amb molta indignació per part de nombrosos moviments socials mexicans i internacionals. VOCAL, organització que va participar a la caravana, ha denunciat en roda de premsa "la complicitat del govern estatal amb els paramilitars". CACTUS, en un comunicat, exigeix la "investigació i sanció als responsables intel·lectuals i materials dels fets". Des de Barcelona, la Comisión Civil Internacional d'Observació dels Drets Humans (CCIODH) ha destacat que "la violència a la zona triqui ha provocat nombrosos assassinats durant aquests anys, que mai no han estat investigats ni sancionats". Hi ha hagut manifestacions a Oaxaca, a la Ciutat de Mèxic, a l'Estat espanyol i a l'Argentina, entre d'altres indrets.

, expressions

El circ social

L'Ateneu Popular de 9 Barris i la seva relació apassionant amb el món del circ transformador

De les múltiples evolucions i transformacions que ha anat vivint el món del circ durant els darrers anys, segurament una de les més potents ha estat l'aparició del que es coneix com a Circ Social.

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

D'ençà que la planta asfàltica de Roquetes és va transformar, gràcies a l'ocupació veïnal, en l'Ateneu Popular de 9 Barris, aquest s'ha convertit en un espai generador i receptor de múltiples propostes al voltant de la cultura i la transformació social. Aquests dos eixos han marcat la trajectòria del projecte i de tot el que l'envolta. Però, si cal destacar quelcom d'especial en aquesta agitada vida sociocultural, és la seva relació apassionant amb el món del circ. Pot ser que la situació perifèrica en què es trobava el circ respecte a les altres arts escèniques facilités aquesta connexió immediata. I és que els vincles de l'Ateneu Popular amb el món del circ apareixen, en gran mesura, de forma natural i acaben generant una relació simbiòtica que ha fet créixer ambdós projectes. Podríem dir que

Gran part dels projectes del circ social s'han endut les actuacions fora de les parets del recinte de l'Ateneu

L'Ateneu ha anat acompanyant el circ contemporani en la seva transició a la maduresa i, a la vegada, ha estat el món del circ el que en molts casos ha situat l'Ateneu al mapa de la realitat cultural del país. Es podria afirmar que el circ ha ajudat, també, a apropar l'excel·lència artística i els moviments socials. Grans mostres d'aquesta relació s'han consolidat en propostes artístiques concretes com els Combinats de Circ que es fan periòdicament i que ja sumen 41 edicions o el Circ d'Hivern, la gran producció anual del centre i que, sovint, esdevé un punt de trobada i referència del sector.

De forma paral·lela a la creació artística, durant els darrers anys, també ha anat desenvolupant un seguit d'activitats. Algunes orientades a la dignificació de la professió, encapçalades per l'Associació de

Panoràmica que mostra l'edifici que ocupava l'Ateneu Popular de 9 Barris durant els anys 70

Professionals del Circ de Catalunya, i altres a la formació, incentivades per l'escola Rogelio Rivel, l'única escola professional del circ de Catalunya. També ha desenvolupat accions en relació amb els espais, com són l'aparició i el posterior desallotjament de la Makabra, la reivindicació d'un espai estable pel circ a Barcelona, l'aparició de la Central del Circ al Fòrum o l'okupació d'una nova Makabra al Poblenou. Aquest article, però, no vol fer una anàlisi a fons del sector del circ, ans el contrari, vol centrar-se en una petita part. L'article vol fixar-se en la formació i el vessant més social del circ, un aspecte que han treballat molt les escoles i els tallers de l'Ateneu Popular de 9 Barris. Per tant, esdevenen un bon punt de referència per conèixer l'evolució de la part pedagògica i transformadora del circ. És el que es coneix com a circ social.

Circ per transformar

El projecte de circ social de l'Ateneu, format pels tallers i les escoles, se sent participat d'un moviment emergent i simultani a diferents països del món, que compta, entre d'altres

col·laboracions, amb el Circ du Soleil al Quebec, el Circ d'Aca a l'Uruguai o l'Associació Europea Caravan. Per definir amb poques paraules aquest concepte, el circ social esdevé una eina d'educació en valors i de transformació social. A la vegada, té un component molt important a l'hora de questionar les pràctiques de les organitzacions que l'impulsen, que es veuen obligades a buscar noves perspectives de forma constant per no estancar-se.

És en aquesta perspectiva final on, potser, es dona una de les influències més importants. La possibilitat d'acollir -en un recinte de pocs metres quadrats- espais per la formació professional (la carpa de l'escola Rogelio Rivel), espais d'exhibició (el teatre de l'Ateneu) i espais d'aprenentatge per infants i joves (els tallers i les escoles) acaba generant una potencialitat tremenda. Al mateix temps, però, també es corre el risc de mirar-se sempre el melic. És per això que, tradicionalment, gran part dels projectes de circ social s'han endut les actuacions fora de les parets del recinte de l'Ateneu.

És així com s'entenen els projectes de tallers, amb casals, escoles i educadors de tot Barcelona i rodalies. Aquesta voluntat constant d'anar més enllà és el principal potencial de la proposta i res millor per il·lustrar aquesta actitud que aquella frase tan vinculada al món del circ: "Encara més difícil...".

L'any 2003 es va crear l'Escola Juvenil de Circ, a través de la qual les joves fan espectacles

Existeix la voluntat decidida d'arribar allà on el jovent i la mainada viuen les seves primeres pràctiques socials -a l'espai públic- i, per tant, cal treballar amb els valors i la comunicació, cosa que fa imprescindible l'elaboració d'un projecte pedagògic.

El vincle amb l'espai públic

En essència, el circ social pretén ocupar l'espai públic i donar-se a conèixer davant les persones que ocupen el carrer de manera habitual i les que ho fan de forma esporàdica. Busca treballar als espais estigmatitzats per transformar-los en espais de creació i de gaudi artístic comunitari. Aquestes pràctiques més itinerants complementen les que es desenvolupen als espais del mateix Ateneu.

Un dels projectes centrals és l'Escola Infantil de Circ. La iniciativa va néixer de la mà del primer Ateneu -l'any 1984- i és filla dels primers tallers de circ. Actualment, compta amb més de 80 alumnes de sis a catorze anys, que estudien en grups reduïts i repartits en tres rangs d'edats. Les tècniques amb què juguen van des de la bola d'equilibri o les acrobàcies al cable, el trapeci o el monocicle. Hi ha una convivència intensa entre l'alumnat i, a final de curs, es fa un dels espectacles més concorreguts de l'any. Al marge de les activitats *convencionals*, l'alumnat planifica i participa d'acampades i intercanvis amb d'altres escoles de circ d'àmbit europeu.

ARXIU ATENEU

ARXIU ATENEU

Un nen rep classes de trapezi

ARXIU ATENEU

L'Ateneu de 9 Barris acull tallers de malabars de l'escola de circ

ARXIU ATENEU

Espectacle de circ portat a l'escenari per part de la mainada

ARXIU ATENEU

Dos nens aprenen a pedalar amb el monocicle

D'altra banda i com a resposta a la voluntat de gran part de l'alumnat de continuar els estudis, el 2003 es va crear l'Escola Juvenil de Circ, amb un nombre més reduït de joves entre els catorze i els disset anys. La voluntat, però, continua sent la mateixa, integrar disciplines artístiques i treball social. Però en aquest

Gran part de la solidesa del projecte la podem trobar en la implicació de les mateixes persones educadores/formadores dels tallers i les escoles. Al marge de les reunions clàssiques del professorat d'un espai escolar, existeix una comissió oberta que treballa el tema de la formació, especialment tot allò relacionat amb els valors que guien el projecte. Aquesta comissió es reuneix periòdicament i, a més del professorat,

compta amb gent implicada que prové de diversos àmbits, però amb interessos confluents.

Un dels punts que doten el projecte d'una força especial és la voluntat permanent de les persones formadores de continuar treballant el seu coneixement. És així com neixen tots els projectes de formació de formadores que, al marge de cobrir aquesta necessitat, també esdevenen punts de trobada per comparar i aprendre

dels diferents projectes que es mouen dins del sector.

Aquesta voluntat d'aprenentatge permanent requereix mantenir viu i permeable el projecte i incorporar idees i persones noves constantment. Això també implica obrir-se a la participació d'antigues alumnes amb interessos que transcendeixen les mateixes classes. La participació d'aquestes persones és clau perquè el cicle de gent que hi intervé vagi

renovant i l'alumnat que se sent més vinculat al projecte acabi formant altres persones als tallers exteriors o bé continuï els seus estudis des d'un punt de vista professional a l'escola Rogelio Rivel.

La idea és potenciar la interacció del jovent per col·locar el circ al centre de la festa popular

cas, com que es compta amb grups més formats, les joves desenvolupen petits espectacles que s'exhibeixen a les múltiples convocatòries on són convidades: el Dia de la Dona, les festes majors, el Fòrum Social, ... Tot plegat, amb la idea de potenciar la interacció del jovent i dels espais on participa i per col·locar el circ -de nou- al centre de la festa popular.

OPINIÓ

El circ social: una eina educativa internacional

Antonio Alcantara
Formació i circ social Ateneu Popular de 9 Barris

La pràctica del circ social i les seves potencialitats compten amb l'aval i el reconeixement de milers de persones que han transformat part de les seves vides gràcies a les tècniques del circ.

El circ social és un concepte que va més enllà de les fronteres, és una eina artística internacional, recone-

guda i treballada amb molta professionalitat i amb molta estima a molts països. Projectes com el *Cirque du Monde* del Cirque du Soleil, des del Quebec, o el Circo d'Acá a l'Uruguai, entre altres, ho confirmen.

A l'espai europeu, trobem la iniciativa Caravan, una xarxa de formació i circ social integrada per projectes educatius a vuit països diferents de la qual forma part l'Ateneu. Els intercanvis juvenils i

entre formadores i la formació de formadores en circ social són algunes de les línies que es treballen coordinadament per aprofundir i millorar la pràctica pedagògica a través del circ i les altres arts de carrer.

El circ social, en termes locals i internacionals, encara té molta feina per fer i molt camí per recórrer. Un camí transformador, ple d'energies i il·lusions on segur que es farà possible l'impossible.

AGENDA

PROPERES DATES DE CIRC A L'ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS

- Divendres 7 de maig: 22h. Cabaret de circ solidari amb Xile.
- Dissabte 22 de maig: 22:30h. *Cirque en Transhumance*, amb Subliminati i Sr Stets.
- Divendres 4 de juny: 17:30h. Festa del circ social a la plaça J. M. Serra Martí, a Canyelles.
- Dissabte 5 i Diumenge 6 de juny A les 18h.
- Final de Curs de l'Escola Infantil de Circ amb l'espectacle *Quadres*
- Divendres 11 de juny: 22h. Final de curs del 1r curs de l'Escola Rogelio Rivel.
- Divendres 18 i Dissabte 19 de juny: 21h. Final de Curs de l'Escola Juvenil de Circ amb l'espectacle *Bon dia, nit*

, expressions

CINEMA

Cine a Sinera

Arenys de Mar acull una mostra de documentals que s'allargarà tres dies

CINERA
mostra de cinema documental

7·8·9 de MAIG - 2010

Teatre Principal - Arenys de Mar carrer de l'Església 45-47

organitza: **radioArenys**

col·labora: Ajuntament d'Arenys de Mar

La mostra de cinema documental que se celebrarà els dies 7, 8 i 9 de maig al Teatre Principal d'Arenys de Mar pren i adapta el topònim invertit de Salvador Espriu, Sinera, per donar nom a la seva primera edició a la vila on el poeta colomenc va estiuajar durant la seva infantesa i on va situar gran part del seu univers literari.

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

Sinera ha servit molt més que per donar nom a un vi amb denominació d'origen catalana, també ha inspirat la gent de Ràdio Arenys, que l'ha fet seva i l'ha transformat per l'ocasió, cosa que ha donat lloc a Cinera, fort aspirant a neologisme local. La primera edició d'aquesta mostra està dedicada a les autores, muntadores i productores arenyenques, entre les quals trobarem Carlos Rufete, Ivan Buñuel, Eloi Tomàs, Eva Franco, Oriol Garcia o Lluís Danés, que serà l'encarregat d'obrir el Cinera -el divendres 7 d'abril- amb la cinta *Llach, la revolta permanent*. El metratge -que ja va commocionar els nostres cinemes- mostra una biografia atípica del noi de Verges que barreja la trajectòria vital i musical del cantautor amb imatges i entrevistes dels fets de Vitòria i que culmina amb una interpretació apoteòsica i emotiva de "Campanades a morts" a la ciutat que, el 3 de març de 1976, durant el transcurs

d'una assemblea, va veure morir cinc persones per les bales de la policia i a instàncies -com diu Llach a la pel·lícula- de "comandaments estatals i responsables ministerials, alguns d'ells encara vius".

Aquest documental anirà seguit per *El sueño de Eleanor* (del mateix director) i *Llegendes més enllà de Sinera*, on Eloi Tomàs va treballar com a productor i muntador.

Documentals durant tot el cap de setmana

El 8 de maig, a més de dos documentals més de Lluís Danés -amb Albert Pla de protagonista- i d'Eloi Tomàs -amb *Sin historia no hay cámara*, que dona nom al segon festival de joves realitzadores del qual participa-, podrem gaudir de les peces de Buñuel i Rufete, *FREE.DOC* i *La Casa*, que ens parlen de la pràctica de l'esquí extrem del *freestyle* i d'una família que viu de la recol·lecta de ferralla per subsistir als turons de la perifèria de Bogotà, on ha construït la seva llar.

Cinera

Mostra de cinema documental

Del 7 al 9 de maig.
Teatre Principal, Arenys de Mar.

El diumenge 9 de maig és el torn d'Eva Franco i Oriol Garcia Ferrer. La primera ens regalarà un documental en el qual participa en qualitat de productora executiva, *Cap a Quimelca* (una crònica pòstuma de la trajectòria professional i personal de Jordi Domingo) i el segon ens explicarà en el format protagonista de la mostra com va ser la primera ascensió al Pedraforca, amb motiu de la celebració del vuitantè aniversari de l'esdeveniment.

En definitiva, els dies 7, 8 i 9 de maig, les amants del gènere documental tenen una cita ineludible a la vila maresmenca d'Arenys de Mar, amb el bo i millor de la producció audiovisual de la comarca i amb el Teatre Principal com a escenari. Ningú no sap perquè, però sembla que el municipi objecte d'interès ostenti el rècord pel que fa al nombre de documentalistes per metre quadrat.

MÚSICA

No és vendre, és difondre

La DIRECTA celebra el quart aniversari i rebenta la Farinera del Clot amb In*Digna, At Versaris i Asstrio

Un moment de l'actuació d'At Versaris i Asstrio

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Quatre anys no se celebren cada dia i per això la DIRECTA va voler celebrar de forma ben sonada el seu quart aniversari. Són 182 números d'aquest rotatiu que teniu entre mans que, setmana rere setmana, arriba a totes les seves lectures i subscriptores. Per commemorar-ho, una nit de retrobaments, germanor i festa al centre cultural La Farinera del Clot, que -alhora- va servir per posar punt final a la segona edició del cicle de músiques crítiques *Expressió Directa*. Més de 300 persones -les entrades van esgotar-se ben aviat- van contribuir a donar forma a una nit de música i reivindicació.

Les dues propostes musicals de la nit estaven centrades en l'àmbit del hip-hop. Primer, va ser el torn del trio del Bruc In*Digna, que es va encarregar d'escalfar l'ambient amb les cançons que formaran part del seu primer disc, *Poesia i ganivetades*, que és apunt d'aparèixer. Bases electròniques, guitarres

acústiques i el particular *flow* d'Eloi In*Digna van ser el tret de sortida d'una nit llarga i carregada de rimes.

El plat fort de la nit va ser l'espectacle *Per principis elegants*, que neix dalt de l'escenari el grup de rap At Versaris i la formació de jazz-rock Asstrio. El projecte va néixer de forma accidental i ha anat prenent forma fins a convertir-se en un espectacle potent on sonen temes d'ambdues formacions i versions com "Bullet in your Head" de Rage Against the Machine. Els dos grups van voler dedicar el *bolo* "als autèntics artistes d'aquesta nit", en referència a les persones que participen i treballen al projecte de la DIRECTA. Així ho van explicitar a l'hora de presentar la cançó "No és vendre", un tema mai enregistrat -i que, tot i això, tothom coreja en directe- que també es pot aplicar a la filosofia vital de la DIRECTA: "No és vendre/ és difondre".

La festa es va allargar fins tard amb Xèriff Sound System que, va substituir PD El Capità, baixa d'última hora per malaltia.

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

nationalia ciemen

notícies d'Europa i del món
fixes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

<http://www.nationalia.cat>

Malestars existencials

Es recuperen en DVD dos exemples del cinema del desarrelament del cineasta italià Michelangelo Antonioni

Antonioni retrata personatges lacònics que vaguen isolats i que no aconsegueixen explicar el malestar existencial que els aclapara

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Després d'anys a la cerca d'una veu pròpia des d'una generació posterior a la dels primers neorealistes italians, Michelangelo Antonioni va signar una trilogia totèmica amb la qual va contribuir a eixamplar els límits del cinema modern en paral·lel a l'esclatant *nouvelle vague* francesa. Amb tres films consecutius (*La aventura*, *El eclipse* i *La noche*) sense lligams argumentals, el realitzador va fixar un estil identificable retratant personatges lacònics que vaguen isolats per diversos escenaris sense aconseguir explicar el malestar existencial que els aclapara. Mitjançant bellíssims plans en blanc i negre acuradament escenificats, també va desenvolupar una icònica estètica del desarrelament i, sovint, del tedi.

Recentment, s'han editat en DVD les dues obres que, amb coincidències temàtiques evidents, flanquegen cronològicament aquesta trilogia. *Il grido*, fins ara inèdita al mercat videogràfic estatal, pot considerar-se'n el pròleg. També és un relat on s'encreuen oposats com l'autocercera i la fugida d'un mateix, però amb algunes diferències: el protagonista és un home; la narració abasta un temps cronològic indeterminat, però enormement superior, i les seves imatges semblen més crues, menys estilitzades.

Antonioni i Elio Bartolini (que també va coguionitzar *La aventura* i *El eclipse*) van dibuixar un personatge insòlitament antipàtic: un home al qual la seva parella comunica que la seva relació no té futur i que manté una altra relació amorosa.

Després de provar bones paraules i regals i de materialitzar el seu despit amb una agressió, Aldo fuig i s'endú amb ell la filla d'Irma, que l'acompanyarà en el seu inacabable vagar. Aldo trobarà dones i feines, però, esquerp i intractable, mai no trobarà les paraules amb les quals superar aquell esdeveniment traumàtic que li ha ferit els sentiments i un atàvic orgull de mascle. De la seva mà, Antonioni ens passejà per una Itàlia rural o perifèrica més pròpera al neorealisme que no pas als ambients burgesos que exploraria posteriorment.

La modernitat anorreadora

Si *Il grido* és el pòrtic de la trilogia de la incomunicació, *El desierto rojo* es podria considerar el seu epíleg o -amb plena justícia- una part més d'una tetralogia. Antonioni va accentuar algunes de les seves opcions estilístiques més radicals, com la interrupció de diàlegs quan aquests poden culminar en moments climàtics. Antonioni talla els moments que serien centrals per altres realitzadors, explica i silencia esdeveniments amb un criteri personalíssim, el·líptic, a estones digressiu, però que, tot i romandre aliè a les convencions del cinema dramàtic, conserva un evident component narratiu.

Sensorialment, Antonioni es va acostar a l'avantguarda emprant una banda sonora inquietant on s'agermanen la música clàssica contemporània i els sons electrònics i oferint plans desenfocats d'una bellesa estranya i captivadora. En l'apartat caracterològic, després de ser entronitzat com un magnífic retratista de dones poliè-

FILMOGRAFIA

Michelangelo Antonioni,
Il grido (Tribanda, 1957).
Michelangelo Antonioni,
El desierto rojo (Tribanda, 1964).

driques, es proposa dibuixar la seva protagonista més extrema. Una habitual com Monica Vitti va oferir un *veritable tour de force* interpretatiu per encarnar una jove mare de família, en bona posició social i econòmica, devastada per constants crisis d'ansietat i pors. Vitti s'entrega perquè l'espectadora visualitzi tota la simptomatologia de la seva Giuliana: dolors al braç esquerre, moviments erràtics, tremolors, esclats de vitalitat ràpidament avortats... Ella sembla ser una dona superada pel fet de no ser feliç en el paper de dona i muller que se li ha destinat; és -diu en una confidència- una dona que no estima. Un col·lega del marit, irremissiblement atret per aquesta dona enigma, mirarà d'atreure-la a l'adulteri.

Si *La noche* era una obra tanàtica, *El desierto rojo* desprèn toxicitat: una persona ferida, desubicada, es veu envoltada de paisatges àrids, d'aigües enverinades i de xemeneies industrials que propaguen gasos verinosos. Antonioni sembla retratar-nos un món malalt que emmetzinem i ens emmalalteix en aquest film clau de la modernitat que sembla crítica, una meravella de visió incommode i suggestiu que ha influenciat realitzadors de generacions posteriors com el Todd Haynes de *Safe*.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

La comuna aldeana

Roger Costa Puyal

La tribu va ser la forma primigènia d'organització social de la humanitat. Es basava en els llaços sanguinis, provenia de l'etapa animal i representa més del 99% de la nostra història. En el si de la tribu, es van desenvolupar -durant milions d'anys- les famílies patriarcalcs separades, que acumulaven poder per transmissió hereditària, tot fomentant la descomposició de la tribu.

Fa uns 2.000 anys, l'evolució climàtica va produir un augment de la dessecació que va provocar una sèrie de migracions i guerres que van acabar amb l'imperi romà i, també, amb l'organització tribal. Moltes tribus, desfetes, no van resistir l'investida de les riques famílies de clergues i guerrers. Però les més enèrgiques -afirma Kropotkin- no es van deixar sotmetre i van crear una nova forma d'organització que les va unir durant 1.500 anys més: la comuna aldeana, que es basava en el concepte del territori comú defensat per forces comunes. Les unions territorials van substituir les unions sanguínies.

Quan la tribu havia reconegut la família separada, no havia acceptat l'herència de la propietat. Per això, les poques coses que podien pertànyer a algú eren enterrades amb aquesta persona o es destruïen a la seva tomba. La comuna aldeana reconeixia la família separada i la propietat, però només en forma de béns mobles. La propietat privada de la terra no existia, la terra era propietat de la comuna. Van caldre molts segles d'influència de l'església i el dret romà per inculcar la propietat privada. Tot i així, sempre es va conservar una part de la tradició comunal. La pervivència del cultiu comunal de la terra, en alguns llocs, ha arribat fins als nostres dies i, allà on la terra ja no és cultivada en comú, sovint, algunes tasques encara es fan de manera col·lectiva.

La comuna aldeana era una associació pel suport mutu en totes les seves formes possibles: la defensa dels enemics o de les inclemències del temps; la difusió dels coneixements i la moral i -per descomptat- assegurar a cadascú una part justa del fruit de la terra comuna. L'assemblea era l'òrgan gestor i decisor de la comuna i,

per exemple, si les persones escollides com a mediadores en un conflicte no podien resoldre'l, aquest era portat a l'assemblea. L'assemblea només tenia la seva autoritat moral per imposar les seves decisions. Expulsar algú de la comuna era la pena màxima.

Un dels pobles que van resistir el feudalisme va ser el dels buriats de l'estepa siberiana, que van poder evitar la influència russa durant molt de temps. Els buriats posseïen les terres en comú i no practicaven la compra-venda. Amb el temps, el comerç rus va produir l'enriquiment d'algunes famílies, però la força del costum comunal feia que la gent pobre tingués el dret -no per caritat sinó per dret- d'entrar a les cases, asseure's al foc, menjar i dormir-hi. La població russa que va colonitzar aquest territori es va sorprendre dels costums igualitaris d'aquests pobles, als quals va anomenar *bratskyie*, els fraternals.

Un altre exemple és la Cabília algerina, que va reconèixer la propietat privada arran de la influència àrab, però sense abandonar el sistema de propietat comunal de la terra. L'assemblea de les cabílies era la *djemâa*; les decisions es prenen per unanimitat, és a dir, el debat es prolongava fins que tothom estava d'acord amb una decisió determinada o amb sotmetre's-hi. Camins, fonts, canals, tot era construït pel treball comú. El costum de construir les cases d'aquesta manera es va conservar durant molt de temps. Les cabílies consideraven que la pobresa era una eventualitat i per això no feien cap diferència entre gent rica i pobre que podien treballar juntes les terres d'unes o altres segons calgués. A més, la *djemâa* reservava unes terres determinades per la gent pobre. La solidaritat estava tan fermament arrelada a la Cabília que, durant les fams de 1867-68, les comunes van acollir i alimentar fins a 12.000 persones arribades d'arreu d'Algèria i també del Marroc. Mentre en aquestes colònies la gent es moria de gana i els europeus prenen mesures contra els robatoris i la violència fruit de la misèria, a la Cabília, ningú no va morir i no va caldre aplicar cap mesura repressiva.

Aquestes són unes petites mostres de com el suport mutu reneix a cada etapa, tot i l'augment constant de la submissió.

, agenda directa

ARENYS DE MAR

Dies 7, 8 i 9 de maig
Cinera, 1ª Mostra de Cinema Documental
 Teatre Principal. Carrer de l'església, 45-47.
 Organitza: Ràdio Arenys

BARCELONA

1er Saló del Còmic Social

Dies 7, 8 i 9 de maig
 Divendres 7. Còmic i salut. Convidats: Maria i Miguel Gallardo, Cristina Duran, Miguel A. Giner Bou, Mario Torrecillas i Tyto Alb. I també, associacions i sindicats relacionats amb la salut (19:30h.). Dissabte 8. *Juventut i crisi: una vida de puta mare*. Convidats: Jaime Martin, Ricardo Hermida, Hernan Migoya, Joan Marin, Anibal Mendoza i Martin Tognola. I també, associacions de joves i treballadores socials. (19:30h.). Diumenge 9. Com dibuixar la Guerra Civil espanyola? Convidats: Antonio Altarriba, Carlos Giménez i Antonio Martin. I també, associacions de memòria històrica i historiadors. (12h.). Exposicions: *Olimpita*, Dibuixar Barcelona. Energies d'un barri: Gràcia. Quinze il·lustradors dibuixen sobre *Juventut i crisi: una vida de puta mare*. Exposició fins al 16 de maig: Ricardo Hermida i Raúl Carreño Andú. Tots els actes se celebraran a l'Espai Jove La Fontana. C. Gran de Gràcia, 190. Entrada lliure i gratuïta i sense subvencions. Més info: saloncomicsocial.blogspot.com
 Organitza: Attac Catalunya

Dijous 6 de maig
Presentació del llibre
 'La huella de la bota, de los nazis del franquismo a la nueva ultraderecha'
 Xerrada i debat amb Joan Cantero, Àlex Romaguera i David Fernández.
 19:15 h. La Torna. C. Sant Pere Màrtir, 37.

Quarta Cimera dels Pobles i Tribunal Permanent dels Pobles

MADRID
 Del 14 al 18 de maig

La Xarxa Birregional Europa, Amèrica Llatina i Carib 'Enlazando Alternativas' convoca la Quarta Cimera dels Pobles, en el marc de la presidència espanyola de la UE i amb motiu de la Cimera de Caps d'Estat de la UE i Amèrica Llatina que se celebrarà del 14 al 18 de maig a Madrid.

La Xarxa Birregional Europa, Amèrica Llatina i Carib, des de l'any 2004, organitza la Cimera dels Pobles "Enlazando Alternativas" de forma paral·lela a les cimeres de Caps d'Estat i de Govern de la UE, Amèrica Llatina i Carib (Guadalajara 2004, Viena 2006 i Lima 2008).

enguany, la cimera tindrà lloc a Madrid; és per això que, des de la Xarxa Birregional i la Campaña contra l'Europa del Capital, la Guerra i les seves Crisis, també s'ha convocat la Quarta Cimera dels Pobles a Madrid. Una contracimera, doncs, que reunirà centenars d'organitzacions i activistes europees i llatinoamericanes als seus tallers, debats i conferències.

De forma paral·lela, els dies 14 i 15 de maig, el Tribunal Permanent dels Pobles celebrarà una sessió a Madrid per jutjar la violació de drets humans per part de les empreses transnacionals europees a l'Amèrica Llatina i la complicitat de la Unió Europea. També s'ha convocat una gran manifestació unitària, accions i activitats culturals.

Una vintena d'entitats i moviments socials catalans s'han sumat a aquesta crida i han participat tant a la cimera de Madrid com en la difusió del debat i la denúncia, a casa nostra, del paper que està jugant la Unió Europea a Amèrica en qüestions com la imposició dels Tractats de Lliure Comerç i la violació sistemàtica de drets humans per part de les empreses transnacionals europees.

Las activitats de la contracimera se celebraran a la Facultat de Matemàtiques de la Universidad Complutense de Madrid. Hi haurà espai d'acampada per mes de 600 tendes al campus. Porteu tendes de campanya i sacs de dormir!

El diumenge 16 de maig, hi haurà una manifestació a les 13h. a la plaça Cibeles de Madrid.

A Catalunya, s'estan organitzant autocars per assistir als esdeveniments. Podeu informar-vos al correu: enlazandoautores@gmail.com

Per més informació, consulteu la web: www.enlazandoalternativas.org
 i el bloc: hablamosdeeuropa.wordpress.com

Dijous 6 de maig
Documental 'The Weather Underground'
 Documental de Sam Green i Bill Siegel filmat l'any 2002 sobre l'organització armada nascuda la tardor de 1969 del grup juvenil Revolutionary Youth Movement (RYM), un grup integrat al sindicat d'estudiants SDS, als EUA.
 20h. Documental, Després, tapes veganes i

bona música fins a les 2h.
 CSO La Barberia. C. Pou de la Figuera, 14.

Del 6 al 29 de maig
Exposició: 'Hostes de Déu' de Jo Expósito
 Fotografia basada en l'acompanyament d'un grup de nois senegalesos establerts a Barcelona. Inauguració, dijous 6 de maig a les 20h. Galeria H2o. C. Verdi, 152.

Divendres 7 de maig
Projecció del documental: 'Al margen del sendero'
 Aquest documental parla d'Aineto (Osca) i Marinaleda (Sevilla), dos pobles que comparteixen una mateixa inquietud: posar en pràctica models socials diferents als models hegemònics.
 20h. Ateneu Popular de l'Eixample Passatge Conradi, 3.
 Organitza: Telèfon roig

Dissabte 8 de maig
Xerrada: 'La unió europea, orígens, gestació i reordenació europea' a càrrec de Joan Junjent
 La xerrada començarà a les 10h. Després es projectarà el film *Estat de setge* de Costa Gravas.
 Universitat Pompeu Fabra.
 C. Ramon Tris Fargas, 25-27.
 Organitza: Grup Promotor de la Universitat Comunista dels Països Catalans

Dissabte, 8 de maig
Mercat d'intercanvi al barri de Sant Martí
 Dissabte, 8 de maig. De 10 a 14h.
 A les 12 h hi haurà l'espectacle *La Màquina Recicladora* a càrrec d'Ecolúdic.
 C. Buenaventura Muñoz, 21
 Organitza: C.C. Parc Sandaru

Diumenge, 9 de maig
Mercat d'intercanvi al Guinardó
 A partir de les 10 h. a la plaça del Guinardó
 Organitza: EcoRocaguinarda

Diumenge, 9 de maig
Mercat d'intercanvi a Sant Andreu
 Hora: de 11 a 15h. a la plaça de Can Fabra
 Organitza: C.C. Can Fabra

Diumenge 9 de maig
Tapa Attacks!
 Kafeta dominguera: Actuació de The Black Jacket i tapes a go-go
 12:30h. CSO La Gordíssima.
 C. Pons i Gallarza, 10.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busco persones interessades a fer **intercanvis de teràpies alternatives**.

CONTACTE: Albert
at_carulla@yahoo.es

Associació de pares i mares de Corçà (Baix Empordà) busca **espai per dur a terme un projecte d'educació lliure**.

CONTACTE: Marta
nyoquis@gmail.com

Ofereixo **transport a grups musicals** amb la meua furgoneta (6 places + càrrega) a canvi de classes de música, baix, cant o el que oferiu.

CONTACTE: Sandra
kbspecialist@gmail.com

Barcelona: **Taller gratuït d'iniciació artística al barri de Gràcia**. Teatre, clown, interpretació i moviment.

CONTACTE: Nico
triangulopitagorico@hotmail.com

Tenda Gratix, som al barri de la Florida de l'Hospitalet i volem potenciar el troc, la vida gratis i les iniciatives comunitàries. CONTACTE: tiendagratis.blogspot.com

Vaig a **Granada amb la meua**

furgoneta entre el 5 i 10 de maig i tinc 2 places lliures. També puc transportar mercaderia. Animals són benvinguts. Compartirem les despeses.

CONTACTE: Dani
d.navapedra@gmail.com

Escola de Clown de Barcelona: necessitem una persona per **treballar amb nosaltres del 8 de maig al 8 de juny. A canvi, oferim el curs de clown gratuït** a l'agost.
 CONTACTE: 622 110 537
info@escoladeclown.eu

> EL TEMPS

DIJOUS 6

La baixa pressió ja haurà perdut molta força i deixarà pas a moltes clarianes, tot i que l'ambient encara serà frescot.

DIVENDRES 7

En general, al matí, predominarà el cel serè. A mesura que passin les hores, els núvols creixeran i deixaran ruixats durant la tarda a Tarragona.

DISSABTE 8

Algunes nuvolades durant la tarda a les comarques muntanyoses del nord de Catalunya i de l'interior del País Valencià.

DIUMENGE 9

Un front provinent de l'atlàntic afectarà les comarques de Ponent i el Pirineu de Lleida. A la resta, els núvols cobriran el cel al llarg del dia.

DILLUNS 10

Els vents giraran al sud i sud-oest, les temperatures es recuperaran i sovintejaran altre cop els valors superiors als 20 graus.

DIMARTS 11

L'anticicló tornarà a enviar una falca sobre la península Ibèrica i això comportarà una major estabilització. Pocs núvols i força sol.

Diumenge 9 de maig
Assemblea de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca
 17h. C. Sant Martí, 11.
afectadosporlahipoteca.wordpress.com

Dilluns 10 de maig
Acte: Els pobles indígenes i l'Amèrica Central davant el nou colonialisme d'Europa
 Amb la presentació dels llibres de Henry Morales: *Pueblos indígenas, Cooperación Internacional y Desarrollo en Guatemala i El Acuerdo de Asociación Unión Europea y Centro América*. Hi intervindran: Henry Morales, Mónica Vargas i Agustina Mayan Apikai. 19:30h. Federació Catalana d'ONG. C. Tàpies, 1-3.
 Organitza: Associació d'Amistat amb el Poble de Guatemala i Xarxa Enlazando Alternativas- Catalunya

Dimarts 11 de maig
Cinefòrum amb la projecció del documental 'Diablo, familia y propiedad' de Fernando Krichmar
 Un apropament a les lluites socials als grans enginyers sucres del nord argentí. 19:30h. EcoConcern-Innovació Social. C. Mare de Déu del Pilar 15.

Dimecres 12 de maig
Xerrada de presentació dels Camps de Voluntariat de l'SCI-Cat
 19h. Espai Vaquerias del Servei Civil Internacional de Catalunya. C. Carme, 95.
 Més informació: www.sci-cat.org

Dimecres 12 de maig
Cinema: 'La Commune (Paris, 1871)' de Peter Watkins
 Rodada el 1999 en una fàbrica abandonada als afores de París per un repartiment d'actors no-professionals, aquest *docudrama* intenta reflectir els successos de la revolució dels *communards*, una de les rebel·lions de la classe treballadora més important i, alhora, més desconeguda de la història (versió de 3 h. 30 min). 19h. Auditori del Maçba. Plaça dels Àngels, s/n.

Fins el 30 de maig
Exposició: 'Aigua, rius i pobles'
 Fotografia internacional que documenta els danys causats a milions de persones per les polítiques hidràuliques obsoletes i dissenyades sense tenir en compte el seu impacte sobre les persones i la natura.

'Zinemaldia' 2010

BARCELONA
del 7 al 28 de maig

Organitzat pel centre cultural Euskal Etxea, entre el 7 i el 28 de maig, tindrà lloc la cinquena edició del *Zinemaldia*, el festival de cinema basc que se celebra a Barcelona amb l'objectiu d'acostar la producció cinematogràfica que es realitza a Euskal Herria a Catalunya.

El festival s'inaugurarà el divendres 7 de maig amb la projecció de *Checkpoint Rock: cançons des de Palestina*, un documental realitzat per Fermin Muguruza i Javier Corcuera que mostra una visió singular del poble palestí a través de les creacions i la vida diària de la gent que fa música immersa dintre la realitat política i social del conflicte.

Altres obres que es presentaran aquest any són *Itsasoaren Alaba* de Josu Martínez i *Sukalde Kontuak* d'Aizpea Goenaga, una comèdia d'intriga que es desenvolupa en una escola de cuina de Sant Sebastià.

Les projeccions es faran als locals de l'Euskal Etxea, a la placeta Montcada, 1-3. El programa complet del festival es pot consultar a la web: blog.euskaletxeak.org

Museu Marítim de Barcelona.
 Av. de les Drassanes s/n.
 Organitza: Associació Aigua, Rius i Pobles

L' HOSPITALET DE LLOBREGAT

Diumenge, 9 de maig
Mercat d'Intercanvi
 10h. a la Plaça del Mercat de Bellvitge
 Organitza: AVV Bellvitge

MANRESA

Dissabte 8 de maig
5è aniversari CSO La Tremenda
 10:30h. Pintada de mural. 13h. Vermut. 19:30h. Posada en comú de l'abordatge transgressor. 23:30h. Karaoke i pd's CSO La Tremenda. C. Hospital, 24

MOLINS DE REI

Dissabte 8 de maig
Activitats al CSO Kasablanca

19h. Trobada de distribuïdores alternatives: porta la teva distri!
 22h. Concert: Mutra + Raiser + La Bronka + Pies Pake os Kiero (presentació del seu nou disc *Stressscore*).
 CSO Kasablanca. C. Catalunya, 2.

REUS

Dijous, 6 de maig
Xerrada sobre l'accident nuclear de Txernòbil a càrrec de Liudmyla Briskina
 20h. Centre de Lectura de Reus
 C. Major, 15
 Organitza: Cultura i Solidaritat i Xarxa Solidària

Dimecres 12 de maig
Acte de suport a les marxés estatals a Madrid contra la crisi
 10h. Davant OTG de Reus (Passeig Misericòrdia). Acte organitzat dins les jornades Primavera d'alternatives a la crisi capitalista.

RUBÍ

Dissabte 8 de maig
Festa dels 80
 23h. Vine disfressada i tindràs regal!
 CSO La Fabri-K. Av. Can Roses, 3-11.

SABADELL

Dijous 6 de maig
Debat: 'El dret de participar a la consulta del 30 de maig'
 Intervindran: Antoni Dalmasas, Patrícia Gabancho i Diego Arcos.
 19:30h. Associació de Veïns de Torrequitar. Avda. Alcalde Moix, 24.
 Organitza: Plataforma per a l'Autodeterminació a Sabadell

SANT BOI DE LLOBREGAT

Dissabte 8 de maig
Concentració per la readmissió immediata del Patxi, acomiadat per l'empresa municipal CORESSA D'11 a 13h. a la plaça Catalunya
 Organitza: CNT-AIT

SANT VICENÇ DE MONTALT

Dissabte, 8 de maig
Mercat d'Intercanvi
 De 11 a 19h. al parc dels Germans Gabrielistes
 Organitza: Plataforma Pro Esplai

PINEDA DE MAR

Divendres, 7 de maig
Presentació del llibre 'Removent consciències' a cura de Quim Gibert
 19:30h. Casa de Cultura Can Comas. Plaça de Catalunya, 3.

SALT

Dissabte 8 de maig
Festival Petjada Sonora
 Amb els grups La Màquina, Kaotiko, Boikot i Def Con Dos. 19:30h. Sala La Mirona. C. Amnistia Internacional, s/n.

VIC

Presentació del llibre 'La huella de la bota, de los nazis del franquismo a la nueva ultraderecha'
 Intervindran: Joan Cantero i Esteban Ibarra. 20h. Auditori de Caixa Manlleu. Rambla de l'Hospital, 11.

II Marató Nikosiana

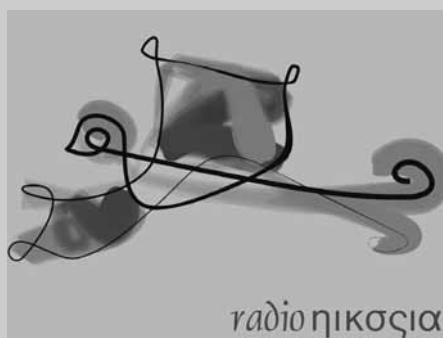
Arts plàstiques i cos en acció

Dissabte 8 de maig, de 17 a 22h.

Convent de Sant Agustí.
 C. Comerç, 36

Radio Nikosia, entitat sociocultural dinamitzada per persones que han estat diagnosticades amb problemes de salut mental, organitza la seva segona marató artística amb la col·laboració de quatre col·lectius amb els quals manté complicitat: la cooperativa Aixec, l'Espai Art Obert, Suso Espai i Somart.

La marató comptarà amb exposicions i tallers, *performances* i pintura col·lectiva, a més d'actuacions de teatre i concerts amb grups com Planeta Lem i Sinead Savage. Entrada lliure. Més informació: www.radionikosia.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Manifestació antifeixista

TOLOSA DE LLENGUADOC
 Dissabte 8 de maig

Crida: Davant la pujada del feixisme a l'Estat francès, a Europa i al món, cridem totes les lluitadores d'Occitània i dels països veïns com Catalunya o el País Basc per la unitat popular contra al feixisme!

16h. Homenatge als partisans antifeixistes. Av. Frederic Mistral, monument a la Resistència. Seguidament, manifestació antifeixista.

Convoca: Libertat Lengadòc
www.libertat.org

. L'ENTREVISTA

Harald Schmitt **FOTÒGRAF**

“La reunificació va provocar frustració i una reacció política a Alemanya oriental”

Harald Schmitt és considerat el fotògraf de l'enfonsament del socialisme. Guanyador en sis ocasions del World Press Photo, el veterà fotoperiodista alemany va inaugurar una exposició, el mes d'octubre a Berlín, que repassa la seva obra a l'altra banda de telé d'acer. Aquesta veu privilegiada que va viure moments que han passat a la història fa un repàs de la seva carrera i de la situació actual de l'Alemanya oriental, un país en el qual ja no existeix un mur físic, però on les diferències psicològiques i econòmiques encara suposen grans obstacles per l'assoliment d'una autèntica reunificació. Algunes de les fotografies que es comenten a l'entrevista es poden veure a www.harald-schmitt.com.

Andreu Jerez
entrevista@setmanaridirecta.info

Va començar com a fotoperiodista d'economia i política alemanya. Com li va arribar l'oportunitat de fer el salt a la política internacional i al món socialista?

Vaig treballar com a fotògraf a la República Democràtica Alemanya (RDA) de 1977 fins el 1984. Jo treballava a una agència d'informació a Bonn. Era una feina que m'agradava i que em permetia viatjar bastant. Però el 1977, la corresponsalia de la revista *Stern* a Berlín oriental va quedar lliure i em proposaren si volia cobrir-la. Ningú no semblava interessat en la feina. Jo només tenia 29 anys, era jove i no tenia res a perdre. El fotògraf anterior a Berlín oriental es va dedicar a retratar més el camp, el socialisme rural, però el meu estil va estar marcat per l'inici del moviment pacifista i antiautoritari a la RDA a partir de 1980. Aquell any, gent jove es va tancar dins una església a Dresden per protestar contra la manca de llibertats del socialisme real. Aquells esdeveniments van fer que les meves fotos tinguessin un perfil molt més polític.

Com recorda Berlín oriental durant els primers dies després de la seva arribada a la realitat socialista?

Quan vaig arribar a la part oriental de Berlín, vaig trobar la ciutat extremadament grisa i trista. Però aviat vaig descobrir l'amabilitat de la seva gent i -sobretot- que, a diferència de Berlín occidental, atrapat entre murs, a la part oriental et podies moure amb llibertat pel país i no tenies la sensació de viure a una presó, com a la part occidental.

Vostè ha dit que sabia que era estretament vigilat per la Stasi durant aquell període. Unes sospites que es van confirmar anys després, no?

Quan va esclatar la revolució ciutadana, el servei de la policia secreta de la RDA va començar a vigilar-me molt més, a mi i a la resta de corresponsals estrangers. No em podia moure tan lliurement com durant els primers anys de la corresponsalia.

Això ho vaig poder comprovar efectivament quan es van fer públiques les actes de la Stasi: la policia oriental em tenia vigilat durant tot el dia. A les actes, vaig trobar una descripció exhaustiva de la meua vida. Aquella vigilància estreta va dificultar moltíssim la meua feina com a fotògraf i periodista.

Ha estat batejat com el fotògraf de la caiguda o l'enfonsament del socialisme. La considera una descripció correcta de la seva carrera professional?

Efectivament -i sí-, crec que és una qualificació correcta. Molts fotògrafs van ser enviats en moments concrets a Polònia, Txecoslovàquia o Lituània, però -que jo sàpiga- cap no va viatjar ni treballar tan intensament com jo durant els 80 al bloc socialista. Com a fotògraf polític, he de reconèixer que va ser una oportunitat incomparable.

“Crec que la majoria de ciutadans orientals volien una cosa diferent al socialisme”

Quan va tindre el convenciment que el sistema conegut com a socialisme real tenia els dies comptats?

A partir de 1984, jo ja no podia treballar més a la RDA i, per tant, ja no estava tan ben informat. El 1986, però, vaig tindre l'oportunitat de reunir-me, a Berlín occidental, amb un dels meus contactes i vam apostar sobre quan cauria el mur. Jo vaig dir que cauria al cap de deu anys; ell em va dir en cinc i jo li vaig dir que era una bogeria. “El descontent entre la població és tan gran, Harald, que el procés ja és imparable. El sistema és insostenible”, em va dir convençut. El temps li va acabar donant la raó. A finals dels 70, quan vaig arribar a Berlín oriental, el consens social sobre aquell sistema encara era gran i hi havia una cohesió social impor-

tant. Però aquell consens es va anar perdent progressivament, sobretot per la decadència econòmica.

Des de l'àmbit de la historiografia, molta gent manté la tesi que la majoria de la població alemanya oriental no volia abraçar el capitalisme sinó reformular el socialisme. Hi està d'acord?

Sincerament, crec que la majoria de ciutadans orientals volien una cosa diferent al socialisme i això es va veure en els resultats de les primeres eleccions, on van guanyar els conservadors de la CDU. La resta es tracta, només, d'una memòria nostàlgica i selectiva. Ara bé, 20 anys després, sí que és cert que veiem que els hereus del partit únic socialista oriental, Die Linke, estan guanyant força vots. Quan va arribar la reunificació, moltes empreses orientals comprades per firmes occidentals van desaparèixer i molta gent es va quedar sense feina. Això va provocar frustració i la frustració va causar una reacció a nivell polític. Els ciutadans orientals també van cometre errors: per exemple, molts compraven sucre fabricat a occident tot i que el sucre

fabricat a Alemanya oriental era de bona qualitat i molt més barat. Era la bogeria per comprar tot el que venia d'Occident, tot el que els era desconegut, prohibit i que, per això mateix, desitjaven.

La seva foto del derrocament de Mikhail Gorbtxov per Borís Ieltsin sembla una de les més representatives de la seva obra.

Sí, eixa imatge representa a la perfecció l'essència de la meua obra fotogràfica. Abans d'aquell moment històric, d'alguna manera, tenia la sensació que estava a punt de passar alguna cosa important. No sabia ben bé què estava passant a l'assemblea parlamentària de l'URSS perquè no entenia ni una paraula de rus. Però, quan vaig veure el gest de Ieltsin, vaig ser conscient que es tractava d'un instant que passaria a la història. I no ho vaig dubtar ni un segon: vaig agarrar la meua càmera i vaig disparar. També considero molt importants les fotos de la fundació del sindicat polonès Solidarnosc o les de la revolta de la plaça de Tiananmen a la Xina, tant des del punt de vista històric com periodístic.

. LA COLUMNA

Bipolar

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

De fa temps que es diu que el model heretat de la transició presenta símptomes d'esgotament, que ja no tira, que no dona per més. Filant més prim, podríem parlar d'una generació que més o menys va lluitar per una societat més justa, més lliure i més digna, les elits de la qual van construir l'actual sistema polític-institucional que si bé ara veiem que és de mínims, no m'acarnissaré en la valoració -bàsicament perquè no vaig viure el context. Sí que he viscut, però, com alguns líders d'aquesta generació han gestionat la post transició sota una densa teranyina d'aliances amb qui precisament no cridava “Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia” al seu costat. I tot per obtenir unes engrunes de poder que els ha portat on són ara: atrapatats pels pactes amb el Círculo Ecuestre i amb el rebuig apàtic dels que anys enrere els van fer confiança: les classes populars, les associacions de veïns i un llarg reguitzell d'antics companys de viatge. Ho deia fa uns anys el cantautor Sisa, quan parlava d'aquesta generació, que també és la seva: “Volíem fer la revolució i ho hem aconseguit: ara bé, la gastronòmica”. Un exemple clar i català d'aquest naufragi moral l'hem vist darrerament, amb dos successos dignes de ser expli-

Parlar de memòria històrica i assistir, 24 hores després, a l'enterrament de Samaranch és una conducta bipolar, no hi veig cap altra explicació

cats a les aules universitàries del futur. Per una banda, amb l'acte de suport al jutge Garzón -que ja de per sí mostra una manca de criteri preocupant- amb declaracions dels assistents, indignadíssims, sobre com era possible que a hores d'ara no es pugui passar comptes amb el franquisme, que si la memòria històrica, etcètera. Doncs bé, alguns dels assistents a aquest acte -i no diré noms per no perdre espai-, amb un posat que cap adjectiu és prou contundent per definir-lo, van assistir, 24 hores més tard, -sí, 24 hores més tard-, a l'enterrament de Juan Antonio Samaranch. Una situació que, a banda de fer-me treure una mala llet que fins ara desconeixia, mostra que no només d'esgotament de model estem parlant. També de malaltia. I és que si això no és una conducta bipolar, no hi veig cap altra explicació.